

Areport

11/2017

• **Legislativa k obraně země** 2

• S náměstkyní ministra obrany Alenou Netolickou o návrhu věcného záměru zákona o připravenosti občanů k obraně státu

• **Pohleicha by se nebáli** 16

• Vařit v iráckém Baládu pro příslušníky českého leteckého poradního týmu je prý něco úplně jiného než připravovat stravu v republice

• **Snajpři si to rozdali mezi sebou** 40

• Ze soutěže odstřelovačů pořádané americkou armádou v německém Grafenwoehru

Agresor neměl šanci

Vojáci 4. brigádního úkolového uskupení
se zúčastnili mezinárodního cvičení

Vital Sword 2017

Dvoustupňový komplexní štábní nácvik
7. brigádního úkolového uskupení

Dukla Spirit 2017

V říjnu vyvrcholilo v posádkách 7. mechanizované brigády „Dukelské“ a brněnském Centru simulačních a trenažerových technologií cvičení s cílem procvičit štáb a velitele 7. brigádního úkolového uskupení v efektivním řízení boje a ověřit funkčnost zpracovaných standardních operačních postupů.

Provedení cvičení, jehož hlavním řídicím byl brigádní generál Ivo Střecha, je zároveň součástí přípravy tohoto uskupení k certifikaci podle metodiky NATO, která je plánována na rok 2019 v rámci mezinárodního cvičení CZECH LION 2019. Zapojeno bylo na 600 vojáků a od obvyklých štábních nácviků se poněkud lišilo. Roli nadřízeného velitelství spojeneckých vojsk NATO například plnil štáb 73. tankového praporu a komunikace mezi ním a velením 7. brigádního úkolového uskupení probíhala výhradně v anglickém jazyce. Naprosto jedinečné bylo také využití Centra simulačních a trenažerových technologií (CSTT) v Brně. Zatímco štáby brigádního úkolového uskupení působily v mateřských posádkách útvarů

(Hranice, Přešlavice a Bučovice), v Brně byly virtuálně „vyvedeny“ manévrové jednotky, které realizovaly bojové operace prostřednictvím počítačové simulace.

Přínos simulace

Centrum pro simulaci činnosti vlastních i nepřátelských vojsk a poskytnutí uceleného obrazu na bojišti využilo na 60 vzájemně propojených počítačových stanic. V reálném čase tak mohly být vyhodnocovány ztráty, doplňovány osoby a technika, simulována činnost obyvatel (např. demonstrace) nebo reálná činnost dělostřelectva a letectva. Pro CSTT Brno znamenalo cvičení Dukla Spirit 2017 celou řadu nových výzev. Vůbec poprvé totiž byla využita

aplikace JEMM (Joint Exercise Management Module), standardní nástroj pro řízení cvičení a realizace MEL/MIL (Master Exercise List/Main Incident List) plánu v podmínkách NATO. Prvnímu nasazení této aplikace předcházela řada specifických úkolů, od pochopení její podstaty a funkčnosti, přes naplnění databáze úkoly, strukturou, výcvikovými cíli a incidenty, až po zvládnutí jejího ovládnání a využití pro vlastní řízení.

Příprava od ledna

Příprava takto rozsáhlého cvičení s využitím dosud neobvyklých prvků byla fakticky zahájena již v lednu, přípravou operačního rozkazu nadřízeného stupně. Na jeho základě pak štáb 7. brigádního úkolového

A fakta

Centrum simulačních a trenažerových technologií vzniklo jako praktický výsledek úkolů stanovených v Konceptu zavádění simulační a trenažerové techniky do Armády České republiky z roku 1998. K 1. lednu 2000 vzniklo Národní centrum simulačních a trenažerových technologií jako součást tehdejší Vojenské akademie v Brně a k 1. 9. 2000 Výcvikové středisko pozemních sil jako součást Vojenské akademie ve Vyškově. V důsledku úkolů stanovených reformou AČR byly k 1. dubnu 2003 Národní centrum simulačních trenažerových technologií v Brně a Výcvikové středisko pozemních sil ve Vyškově organizačně sloučeny do Centra simulačních a trenažerových technologií a dány do podřízenosti vznikajícího 4. velitelství výcviku a tvorby doktrín ve Vyškově (v současnosti Velitelství výcviku – Vojenská akademie). Tímto datem začala oficiální doba činnosti současného Centra, které mělo velitelství a dvě relativně samostatná střediska. Velitelství centra a jedno středisko bylo zřízeno v Brně, druhé středisko bylo ve Vyškově. Toto dělení je formálně zachováno dodnes s tím, že střediska byla transformována na odbory simulačních a trenažerových technologií. Poslání, hlavní úkoly a určení centra i současných odborů zůstaly zachovány, struktura odborů prošla dílčími úpravami tak, aby byly optimalizovány požadavky na řízení a úkoly centra.

uskupení a následně štáby podřízených útvarů provedly zplánování operace a vydaly své operační rozkazy. Dalším krokem bylo vytvoření struktury řídicího štábu a nadřízeného štábu a zpracování plánu jejich přípravy. Ta začala v květnu a vyvrcholila na konci srpna prověřením informačního toku, synchronizací scénáře cvičení, přípravou rozhodčích a skupiny vyhodnocení. Jedním z klíčových bodů přípravy bylo provedení tzv. MINIEX (Mini Exercise) ve dnech 4. – 8. září 2017. Na jeho provedení se v rámci CSTT v Brně podílelo 115 příslušníků Pozemních sil ve funkcích LOCON (Lower Control), OPFOR (Opposing Forces) a operátorů pracovních stanic, 8 příslušníků ve funkcích EXDIR (Exercise Director) a 22 příslušníků CSTT ve funkcích EXCON a technické podpory cvičení.

Klíčové datové spojení

Mezi základní úkoly stanovené pro MINIEX bylo ověřit stav připravenosti simulátoru a skupiny LOCON, prověřit plán spojení mezi jednotlivými posádkami a toky informací v rámci řídicí skupiny EXCON a v neposlední řadě prověřit realizaci plánu rozehry prostřednictvím zmíněné počítačové aplikace JEMM. Pro přenos informačního toku a společného obrazu bojiště bylo rozhodujícím krokem zabezpečit datové spojení mezi skupinami LOCON a štáby praporů prostřednictvím systému BVIS (Bojový vozidlový informační systém) s využitím GDS (Globální datové sítě) AČR a virtuální privátní sítě CSTT. Přehled situace na bojišti z konstruktivního simulátoru CSTT byl přenášen do posádky Příkladice na nadřízené velitelství přes VNC (Virtual Network Computing), který umožňuje sdílení plochy vzdáleného počítače zapojeného v simulační síti CSTT.

Efektivní řízení

Oddělení technické podpory CSTT také zabezpečilo aktivaci a provozování VTC (Videotelekonference) mezi posádkami Brno, Příkladice a Hranicemi, respektive mezi EXCON, HICON a EXDIR, za účelem provádění společných briefingů a tím umožnilo efektivní řízení s důrazem na realizaci plánu rozehry a hodnocení činnosti cvičících v souladu se stanoveným „battle rhythm“ cvičení. VTC bylo úspěšně použito i pro oficiální zahájení, kdy všichni účastníci obdrželi poslední aktuální instrukce k provedení cvičení.

Text a foto: kpt. Ladislav Kabát

obsah

Legislativa k obraně země	2
Rozhovor s náměstkyní ministra obrany Alenu Netolickou	
Agresor neměl šanci	6
Z mezinárodního cvičení Vital Sword 2017	
Safeguard Territory	8
Cvičení prověřilo schopnosti záložníků	
Vy se ptáte, my odpovídáme	10
Stanovení pořadí vojáků je jedním z podkladů systému řízení kariér	
Summer Survival 2017	12
Armádní víceboj ve Vyškově ovládla Univerzita obrany	
Příště již všechny oblasti speciální tělesné přípravy	14
Seminář instruktorů vojenského lezení a přesunu na sněhu a ledu	
Pohlreicha by se nebáli	16
O vaření v iráckém Baládu	
Lampart	18
První cvičení aktivní zálohy v zahraničí	
Nacvičujeme modelové situace	20
Rozhovor s ředitelem KVV Hradec Králové plukovníkem Karlem Filipem	
Domino	24
Zaujalo nás v poslední době	
První je kříž obrany státu	26
Rozkaz MO upřesňuje způsob nošení medailí	
Na ledovci	30
Vyvrcholení lezeckého výcviku studentů závěrečných ročníků vojenského oboru Fakulty tělesné výchovy	
US Army	34
Znovuzrození nejsilnější armády světa?	
Tornado	36
Luftwaffe jde s dobou	
Snajpři si to rozdali mezi sebou	40
Ze soutěže odstřelovačů v německém Grafenwoehru	
Vzájemně se obohatili o zkušenosti	42
Čeští vojenští hasiči se v USA účastnili společného výcviku	
Vyzkoušej svůj postřeh	43
Naleznete na válečném plakátu pět rozdílů?	
Faleristická motivace	44
Historie vojenských sportovních odznaků	
Rukávové znaky	46
Manuál profesionálního vojáka	
Interní komunikační portál	47
Zemřel jako král, ve stoje	48
Válečný veterán Zdeněk Škarvada by se v těchto dnech dožil sta let	

Ministerstvo obrany připravilo návrh věcného záměru zákona o připravenosti občanů k obraně státu

Legislativa k obraně země

Připravit na řešení situací souvisejících s obranou státu co nejvíce občanů a vytvořit zázemí pro podporu plnění úkolů ozbrojených sil. Tento úkol uložila vláda České republiky ministru obrany. Návrh věcného záměru zákona o připravenosti občanů k obraně státu měl být předložen do konce srpna letošního roku a jeho zpracovatelem byl odbor legislativy a práva sekce právní Ministerstva obrany. O tom, jak návrh věcného záměru zákona vznikl, co je jeho hlavním cílem, ale i komu je určen, na to jsme se zeptali náměstkyně pro řízení sekce právní Ministerstva obrany Aleny Netolické.

K projednání ve vládě jste v uplynulém období předložili návrh věcného záměru zákona o připravenosti občanů k obraně státu. Co vše tomu předcházelo?

Návrh věcného záměru zákona byl projednán ve standardním meziresortním připomínkovém řízení, jeho znění tedy posoudili rozhodující správní úřady, a na základě jimi uplatněných připomínek byl návrh dopracován. Za velmi důležitou považují etapu, která tomuto meziresortnímu připomínkovému řízení předcházela. V jejím rámci jsme využili veřejné diskuse na facebookové stránce resortu obrany, ale proběhla i celá řada konzultací, setkání a výměna informací se spolky, územními samosprávnými celky i rozhodujícími správními úřady. Mohu říci, že v takovém rozsahu a tak intenzivně dosud příprava právních předpisů v Ministerstvu obrany neprobíhala a pevně věřím, že se získané podněty a předané zkušenosti odrazily

na kvalitě zpracování předloženého návrhu. Samozřejmě takto pojatá příprava vyžadovala nejen značné časové nároky, ale samozřejmě kladla mimořádné požadavky také na zpracovatele všech výstupů i vlastního návrhu věcného záměru zákona. Na druhé straně je třeba říci, že jsme získali zcela jednoznačný přehled o tom, do jaké míry jsou občané a jejich spolky připraveni se do navrhovaného projektu zapojit, co jsou ochotni nabídnout a co naopak očekávají. Tyto informace mají neocenitelný význam a pomohly nám formulovat řadu věcných řešení.

Koncepce návrhu je tedy velmi racionální a vychází ze skutečného stavu a potřeb budoucích adresátů připravované právní normy. V této souvislosti musím zmínit i to, že iniciátorem myšlenky vytvořit tento projekt a vymezit mu právní normu byl ministr obrany. Ten také vytvořil velmi dobré podmínky pro náš zpracovatelský tým.

Mezi hlavní cíle návrhu věcného záměru zákona patří vytvořit účinné podmínky pro zajišťování připravenosti občanů

k obraně státu, tedy ke zvyšování jejich odolnosti. Rozumí se tím znovuoobnovění povinné vojenské služby, anebo půjde o zcela nově pojatý systém široké koncepce přípravy občanů ke zvládnutí situací souvisejících s obranou státu?

V žádném případě se návrh netýká znovuzavedení vojenské služby. Takový úmysl ministerstvo obrany nemá. Naopak celý projekt staví mimo výkon branné povinnosti a pro občany i spolky bude je veškerou spoluprací a zapojením na zásadě dobrovolnosti. Hlavním cílem projektu je zvýšit odolnost občanů vůči „všedním i nevšedním hrozbám“. Je zde skutečně navržena zcela nová koncepce zajišťování připravenosti občanů k obraně státu, která vytváří partnerský vztah mezi státem a občanem.

Co konkrétně tedy návrh věcného záměru zákona zvažuje jako možné cesty k dosažení potřebné odolnosti občanů a státu?

Návrh vychází ze skutečnosti, že největším bohatstvím státu jsou schopnosti,

dovednosti a vědomosti jeho občanů. Jejich rozvoj by měl stát podporovat, stejně jako využívat toho, že většina občanů je ochotná dobrovolně je nabídnout všude tam, kde je to skutečně prospěšné, důležité a účelné. Návrhem věcného záměru zákona je proto realizován vládou České republiky schválený záměr využít fyzického, vědomostního, dovednostního a věcného potenciálu občanů České republiky k jejich dobrovolnému zapojování do plnění úkolů ozbrojených sil České republiky. Cílem návrhu je ale i vytvořit širokou základnu umožňující zvyšovat fyzickou zdatnost občanů, rozšiřovat si znalosti a dovednosti a posilovat mravní vlastnosti a etické zásady, které by upevňovaly obranyschopnost České republiky a posilovaly odolnost osob a celého státu vůči hrozbám vnější bezpečnosti.

Návrhem sleduje zajišťování všeobecné přípravy občanů k žádoucímu a předvídatelnému chování v situacích souvisejících se zajišťováním obrany státu nebo plnění jiných úkolů ozbrojených sil České republiky v době míru. To může přinést sledovaný efekt pouze v případech, kdy občané využijí svých vědomostí, dovedností, profesních návyků nebo věcného vybavení „sjednaným způsobem“, tedy s potřebnou mírou informací o možnostech jejich začlenění k plnění úkolů obrany státu, se znalostí struktur, ve kterých budou působit, ale také s potřebnou mírou praktických návyků a zkušeností.

Náš návrh proto nabízí varianty věcného řešení zejména podpory spolků, církví, náboženských společností, ale také dalších právnických nebo fyzických osob, které v rámci svého předmětu činnosti budou vytvářet aktivity zvyšující všestrannou připravenost občanů k obraně státu. Návrh pro tyto účely stanoví oblasti, které budou podporovány, a současně vymezuje obory branně-technických sportů, v jejichž rámci by byli připravováni dobrovolníci vytvářející podporu ozbrojených sil v oborech, které jsou aktuálně v Armádě České republiky vojáky nedostatečně zastoupené nebo pro něž se aktuálně zvýšila poptávka. Tito dobrovolníci by byli již v době míru současně vyškoleni v teoretické přípravě umožňující po vyhlášení stavu ohrožení státu nebo válečného stavu jejich rychlé zařazení do příslušných útvarů Armády České republiky. Příkladem těchto oborů jsou například radioamatéři, kynologové, potápěči, sportovní střelci nebo přespolní běžci.

Hlavním cílem je však oslovit co nejširšího spektra občanů bez ohledu na jejich věk, stav fyzické kondice nebo zájmové zaměření přitažlivou nabídkou aktivit, díky nimž získají nové vědomosti, zvýší své fyzické

dovednosti a získají orientaci při řešení situací souvisejících s obranou státu. Jinými slovy – cílem návrhu věcného záměru zákona je připravit odpovědné jedince, kteří s důvěrou ve své schopnosti dokážou sobě i druhým pomoci, nalézt správné řešení i místo, kde jsou nejlépe potřební.

Velký důraz je kladen na přípravu dětí, a to nejenom na tolik potřebné zvýšení jejich pohybové gramotnosti, ale také na schopnosti rozpoznávat informační hrozby nebo manipulaci a vyhodnocovat poskytovaná sdělení. Děti by si v rámci nabízených aktivit také měly osvojit zásady týmové spolupráce, odpovědnosti za druhé a hrdosti na to, co umějí, stejně jako na to, odkud pocházejí a kde žijí, a to díky znalosti svých kořenů a poučené historie státu. Velkou pozornost věnujeme také vyhledávání přirozených forem osvojování si zásad mravnosti a etiky, s čímž také souvisí projekty odkazů hrdinů této země a hledání hrdinů všedního dne.

K těmto cílům směřuje jednak dotační podpora vybraných projektů, ale také vybudování školitelských týmů, zpracování metodik, obecně využitelných instruktážních dokumentů a v neposlední řadě také pořádání soutěží a jiných forem setkávání, na nichž bude možné ověřit a vzájemně porovnat dosažené výsledky i kvalitu přípravy.

Jaký vliv na zpracování návrhu věcného záměru měla revize směrnice o nabytí a držení zbraní?

Návrh věcného záměru zákona není reakcí na revizi směrnice o nabytí a držení zbraní, což koneckonců vyplývá také z toho, že ministerstvo obrany není příslušné k provedení její implementace. Tím je ministerstvo vnitra, se kterým však proběhly konzultace k možnostem využití výjimek umožňujících nabytí a držení zbraní kategorie A. Podle čl. 6 odst. 2 směrnice totiž může členský stát EU povolit nabytí a držení zbraní kategorie A těm, kteří se účastní dobrovolného výcviku k obraně státu. V návrhu proto navrhuje podmínky účasti v tomto výcviku a vydávání osvědčení o pravidelné účasti v něm tak, aby na základě osvědčení mohl příslušný útvar Policie České republiky zahájit řízení o udělení tohoto povolení. Věcné řešení této oblasti tedy není jedinou možností využití výjimek pro nabytí a držení zbraní kategorie A (další budou řešeny v rámci implementačních předpisů Ministerstvem vnitra), a týkají se také jen části střelecké komunity, která bude chtít tuto možnost využít.

Střelci jsou ale obecně oslovováni jako členové spolků, kteří díky své specializaci mohou významnou měrou přispět ke zvýšení odolnosti státu vůči vnějším hrozbám. Proto jsou také zařazeni do oné skupiny vybraných oborů branně-technických sportů, která bude – v případě dobrovolného rozhodnutí – tvořit součást dobrovolníků připravených k podpoře plnění úkolů ozbrojených sil České republiky. Tato skupina pak bude muset prokázat splnění kvalifikačních kritérií, současně však bude využívat výhod instruktorské a věcné podpory a zázemí Armády České republiky.

Nová koncepce služeb zajišťujících přípravu občanů k obraně státu bude vyžadovat organizační změny. Předpokládá se, že by veškeré související aktivity vykonávalo ministerstvo obrany?

V této souvislosti je v návrhu několik variant organizační struktury sloužící realizaci celého záměru. Jedna z nich skutečně vyhodnocuje možné centrální postavení Ministerstva obrany, ale v historickém kontextu také Generálního štábu Armády České republiky nebo například také jiné pověřené osoby. Z celé koncepce se ukázal výběr správné formy tzv. zastřešující osoby jako nejobtížnější. Ta bude muset prokázat schopnosti koncepčního rázu, rychlé reakce na potřeby státu a vysokou kreativnost pro správně zvolené a atraktivní služby nabízené občanům v oblasti zajišťování jejich připravenosti pro obranu státu. V současné době jsou na stole varianty dvě, z nichž ta optimální bude zvolena v rámci přípravy normativního znění vlastního zákona, pokud vláda České republiky rozhodne o jeho předložení. Jednou z možností je právní forma ústavu, jako právnické osoby určené k poskytování společenské nebo hospodářsky prospěšných služeb, pro něž by roli zakladatele plnilo ministerstvo obrany.

Druhou možností je ponechání veškerých souvisejících aktivit v rukou ministerstva obrany, které by je zajišťovalo personálně.

Dále se počítá s využitím personálního posílení krajských vojenských velitelství v krajích. Aktivní roli směrem ke spolkům by pak měl sehrát školitelský tým tzv. zastřešující osoby, který by měl být garantem jednotného a správně prováděného výcviku ve všech jeho formách. Tento tým by vzešel především ze členů spolků, předpokládá se však také se zapojením „neorganizovaných“ jedinců, kteří by v případě zájmu mohli být svými schopnostmi a dovednostmi pro

celý projekt i školitelský tým přínosem. Dále se počítá s podporou především sportovních instruktorů a metodiků Armády České republiky.

Jak bude vypadat podpora spolkům a bude se týkat skutečně všech spolků?

Adresátem koncepce jsou na základě dobrovolnosti a mimo výkon branné povinnosti všichni občané, z čehož plyne i podpora všech spolků. Návrh také stanovuje širší spektrum podpory, a to podle míry a formy zapojení spolků. V první řadě se počítá s finanční podporou úspěšných projektů v rámci vyhlášených dotačních titulů, které umožní podle potřeb Ministerstva obrany aktuálně stanovit cíle přípravy v „nejpalčivějších“ oblastech, a zároveň umožní monitorovat podmičky dosahování vytyčených cílů a ověřování dosahovaných výsledků. Další formou bude odborná příprava školitelů, metodická pomoc, příprava odborných pomůcek nebo využití zázemí Armády České republiky pro provádění určité části výcviku. Zde bude významnou roli hrát právě ona „zastřešující osoba“, která bude koordinovat možnosti využívání tohoto zázemí, doplnění činnosti toho kterého spolku a přednášky nebo praktický výcvik zajišťované jako její služby. Důležitou součástí bude tzv. „web podpory“ na internetu, který bude zpřístupňovat obecné metodiky a další dokumenty s návody a informacemi využitelnými v rámci dosahování cílů projektu.

Počítá se s poskytnutím podpory spolkům zaměřeným na branně-sportovní odvětví, z nichž se bude také vytvářet tým dobrovolníků připravených pro rychlé zapojení do plnění úkolů ozbrojených sil České republiky, a to v případě vyhlášení stavu ohrožení státu nebo válečného stavu. Tyto spolky by se na základě splnění kritérií stanovených v prováděcím právním předpisu mohly „akreditovat“ jako výcviková základna pro dané sportovní odvětví a následně s garancí jednotného postupu, kvality výcviku a jeho profesionálnosti připravovat tyto dobrovolníky k podpoře plnění úkolů ozbrojených sil.

Obory lidské činnosti nebo odvětví branně-technických sportů, které bude žádoucí podporovat, budou rovněž stanoveny právním předpisem (resp. způsob jejich zveřejňování pro dané období bude stanoven právním předpisem), a to podle aktuálních potřeb ozbrojených sil. Příkladem mohou být radioamatéři, orientační běžci, potápěči, střelci, informatici nebo myslivci a kynologové. Do této skupiny se budou moci zapojit nejen členové spolků, ale také jednotlivci, kteří projdou výcvikem u akreditovaného spolku.

Říkáte, že adresátem návrhu věcného záměru zákona je každý občan České republiky bez ohledu na věk, vzdělání nebo zdravotní stav a že jeho účelem je, aby každý občan získal potřebné znalosti a dovednosti, které mu umožní správně

vyhodnotit a vyřešit situace související s obranou státu, posílí jeho odpovědnost k sobě i druhým. Nebylo by tedy vhodné, aby součástí celé koncepce bylo znovuzavedení branné výchovy do škol?

Obdobným tématem se zabývá také jedna z kapitol, a to včetně nezbytnosti vytvořit vzdělávací program přitažlivý svým obsahem, využívající sdělné a účinné edukační formy, zahrnující také praktickou výuku a ověřování využití nabytých teoretických vědomostí. Návrh zákona tu zmiňuje nutnost, aby pro nově koncipovaný vzdělávací předmět byli v této oblasti připraveni speciálně vzdělávaní pedagogové a aby při vytváření vzdělávacího programu bylo využito všech domácích i zahraničních zkušeností při zajišťování přípravy fyzických osob na zvládnání zátěžových a nestandardních situací souvisejících s obranou státu.

O zavedení vzdělávání v oblasti, která byla dříve označována jako branná výchova, se již několik let vedou odborné i laické diskuse, které vyznívají jednoznačně ve prospěch vytvoření vzdělávacího programu s obdobným obsahem. Proto závěry návrhu věcného záměru zákona zcela jasně podporují vytvoření uvedeného vzdělávacího programu, ale v novém, přitažlivém pojetí edukační formy a rozdělení ho do teoretické a praktické části. Program by měl být zaměřen na výchovu osob připravených k řešení celé řady životních situací a se schopností poskytnout správnou formou

pomoc sobě i druhým. Stejně tak by měl program umožnit již u školních dětí zvládnání psychických zátěží a přisvojení si schopnosti správně vyhodnocovat životní situace, identifikovat rizika a čelit jim účinným způsobem. S tím také souvisí vytvoření návyků v oblasti sebepoznání, odhadu vlastních schopností a předpokladů, do jaké míry je jedinec sám schopen zvládnout situaci a do jaké míry je potřebné, aby za stejným účelem vytvořil tým.

Rozumím tomu správně, že se v návrhu zákona se zavedením určité formy branné výchovy počítá, ale od té původní, která v minulosti byla ve školních osnovách, se bude lišit?

Určitě. Nová „branná výchova“ by měla být obsahově i edukačními formami výrazně odlišná od oné „historické“ formy. Nový obsah by navíc měl zahrnovat také poznávání historie, osvojování si zásad mravnosti, odpovědnosti a společenské sounáležitosti.

Součástí nově pojatého systému branné výchovy by měla být také výchova k hrdinství. Velkou inspirací přitom může být dílo Philipa Zimbarda, který se v posledních letech zabývá otázkou výchovy k hrdinství, a to už od těch nejmenších. Nejznámějším z jeho projektů je „Hero imagination

project“ nebo „Hero in training“. Náš národ má přitom celou řadu hrdinů, na jejichž odkaz můžeme navázat a následovat jejich příkladu.

Se zvyšováním odolnosti společnosti souvisí také jeho odolnost vůči dezinformačním kampaním, a to nejen na internetu. V dnešní době je snaha internetu a především sociálních sítí přenést na jedince emoce a zkrleslené vnímání světa, a to má výrazný dopad na celou společnost, která se tomu neumí dostatečně bránit. Toto zjištění, které ve studii publikovala Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity, musí najít svou odezvu také ve výchově a přípravě občanů k obraně státu.

Tato oblast však primárně nenáleží do působnosti Ministerstva obrany a její řešení bude nutno nalézt na základě úzké spolupráce s Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, popřípadě s dalšími ministerstvy.

Text a foto: Jana Deckerová ve spolupráci s OLP SP

Vojenský fond solidarity

I TY MŮŽEŠ JEDNOU POTŘEBOVAT POMOC!

číslo sbírkového účtu 44665522/0800 variabilní symbol 918

Milí přátelé, vojenští profesionálové,

Vojenský fond solidarity se může stát pro mnohé z nás nadějí. Nadějí lidské sounáležitosti, kamarádství, cti a hrdosti na svou profesionalitu, na umění pracovat v týmu a pro tým. Zkrátka nadějí vzájemné pomoci.

Těživá životní situace přichází většinou nezaviněně, vždy nečekaně, v mnoha případech bohužel společně s katastrofálním dopadem nejen na jednotlivce, ale i na jeho nejbližší okolí. Těžké zranění, trvalé následky, úmrtí, zákeřná nemoc, živelní pohroma, ztráta bydlení. Na druhé straně životní partner nebo partnerka, děti, popřípadě rodiče – ti všichni až do nešťastné události závisí na postiženém jednotlivci. Nastává složitá životní situace. V profesi vojáka ještě pravděpodobněji než v běžném životě. Ano, i to může být součástí života vojenského profesionála.

A právě proto je pomoc v takové situaci nesmírně důležitá. Vojenský fond solidarity je organizací, která v nejkritičtějších obdobích událostí pomůže. Okamžitě. Adresně. Nezištně.

Trvalý příkaz v peněžním ústavu od každého z nás k pravidelnému přispívání na sbírkový účet Vojenského fondu solidarity je výrazem profesionálního postoje. Postoje ke kamarádům v týmu, postoje k profesi vojáka z povolání. Samotná výše pravidelného příspěvku není podstatná.

Děkuji Vám.

brigádní generálka **Lenka Šmerdová**
předsedkyně výboru Vojenského fondu
solidarity

Kontakt:
e-mail: vojenskyfondsolidarity@gmail.com
<http://fondsolidarity.army.cz>

VOJENSKÝ FOND SOLIDARITY

ŽÁDOST ZAMĚSTNANCE o zaslání části platu bezhotovostním způsobem

Nákladové středisko: _____

Příjmení a jméno: _____

Datum narození: _____

Žádám o zaslání částky _____ Kč bezhotovostním způsobem a poukazováním na účet takto:

Název peněžního ústavu: Česká spořitelna

Číslo bankovního účtu: 44665522 kód banky: 0800 Variabilní symbol: 918

Žádost platí trvale od následujícího dne, kdy bude doručena na plátcovu pokladnu, nejdříve

však od _____

Za případné škody, které vzniknou nesprávným uvedením údajů v žádosti, plátcova pokladna neodpovídá.

Dne: _____

Žádost doručena na plátcovu pokladnu dne: _____

podpis zaměstnance

Pozn.:

služební plat se vyplácí bezhotovostně na náklad a na nebezpečí státu nejvýše na dva účty určené vojákem u banky nebo pobočky zahraniční banky nebo spořitelního a úvěrového družstva nejpozději v pravidelném termínu výplaty služebního platu.

Vojáci 4. brigádního úkolového uskupení se zúčastnili mezinárodního velitelsko-štábního cvičení Vital Sword 2017 ve výcvikovém prostoru Wildflecken.

Agresor neměl šanci

Nepřítel zahájil agresi vůči členské zemi NATO za účelem získání ropných polí a tedy i ekonomické výhody. Tím naplnil podmínky nasazení sil a prostředků členských států Aliance, tak jak hovoří článek 5 WS. Vojské síly napadeného státu na agresora nestačí, a proto země žádá Severoatlantickou alianci o pomoc a vyslání vojenských jednotek. Součástí mezinárodních jednotek byli i čeští vojáci 4. brigádního úkolového uskupení společně s německými, nizozemskými, rumunskými a litevskými jednotkami v operaci Vital Screen pod hlavičkou NATO.

Tento fiktivní námět umožnil jediné certifikované brigádě AČR cvičit společně pod velením divize rychlých sil. Brigáda měla možnost prokázat schopnost rychlé reakce na vzniklou situaci v členském státě a takto zúročit dosažené schopnosti z roku 2014. Mimo jiné se jednalo o jedinečné cvičení v úplné sestavě BÚU ve dvanáctihodinových směnách.

Úderná síla a moment překvapení

Vojáci ze 4. brigádního úkolového uskupení, jehož jádro tvořila 4. brigáda rychlého

nasazení a podřízené prvky, spolu s koaličními partnery v nasimulované situaci zastavili agresora, udrželi předmostí na řece Daugavě a vytvořili ideální podmínky pro zasazení druhého sledu sboru. Při urputných bojích byl agresor společnými silami zastaven vojáky Aliance. Velitel divize rychlých sil, generálmajor Andreas Marlow, v rámci svého plánování zasadil 4. BÚU na hlavním směru, což odpovídá schopnostem a předurčení této brigády.

„Zastavit nepřítele, udržet území, vytvořit podmínky pro zasazení druhého sledu

sboru, zajistit ochranu civilnímu obyvatelstvu, připravit obnovu vlastních sil a tím splnit úkol velitele sboru,“ popisuje činnost velitel 4. brigády rychlého nasazení plukovník Roman Náhončík. „Byl to úkol, na který se intenzivně připravujeme. Svou účastí jsme přispěli k úspěšné certifikaci německé divize. Završili jsme tak etapu společné spolupráce s 1. německo-nizozemským sborem a jak uvedl velitel sboru generálporučík Michiel van der Laan, tato spolupráce byla pro obě strany přínosem. Česká republika tímto společným cvičením

Velitel 4. brn plk. Roman Náhončík

deklarovala, že je schopna dostát svým závazkům vůči koaličním partnerům a začlenit se do sestavy mezinárodní divize," dodává plukovník Náhončík.

4. BÚU prokazuje svoji profesionalitu

Vysoké operační tempo a flexibilita nasazených jednotek v rámci cvičení Vital Sword 2017 bylo pro 4. brigádu rychlého nasazení jedním ze stěžejních cvičení v tomto roce. Přes 300 českých vojáků si vyzkoušelo řízení operace vysoké intenzity v mezinárodním prostředí v nepřetržitém režimu boje a prověřilo i jejich schopnost permanentní komunikace v angličtině.

„Z pohledu manévru to byla příležitost působit v sestavě mechanizovaných a tankových jednotek při vedení útočného a obranného boje," konstatuje plukovník Náhončík. Jedna z dalších možností prověření součinnosti s koaličními partnery bylo i přidělení prvků palebné podpory námořnictva a leteckého úsilí nadřízené divize.

Palebná podpora z moře

Pro českou jednotku bylo navádění loďstva výzvou. „Bylo to poprvé, co jsme měli možnost využít palebnou podporou námořnictva," informuje plukovník Náhončík. „Za využití všech těchto přidělených prostředků se nám podařilo splnit stanovený úkol a snížit bojovou efektivitu nepřítele o nějakých dvacet procent. Vrtulníky TIGER

měli za úkol označit cíle, a v součinnosti s leteckými návodčími 4. BÚU je ničit přesnými střelami námořnictva."

Ocenění i zkušenosti

Cvičící prokázali vysokou úroveň profesionality a nasazení v nelehkých podmínkách

soudobého válčičště, tak jak uvedl na závěr celkového hodnocení řídicí cvičení generálporučík Carsten Jacobson.

Text: Jana Deckerová, foto: kpt. Milan Němec

Cvičení prověřilo schopnosti záložníků na Ostravsku

Safeguard Territory

Střežení a obrana důležitých objektů takzvané krizové infrastruktury v Moravskoslezském kraji. To bylo cílem Safeguard Territory, prověřovacího cvičení příslušníků aktivní zálohy Krajského vojenského velitelství Ostrava, do něhož se zapojilo 120 záložníků.

Cvičení otestovalo i součinnost s Policií ČR a Celní správou ČR, kdy obě složky při simulovaném útoku odrazily útoky agresorů na rozvodnu Kletná a letiště Mošnov. Náročné nasazení záložníků nebylo jen pouhým výcvikem. Jak uvedl řídicí cvičení plukovník Jaroslav Hrabec, šlo o reálnou situaci, která by se v případě ostrého zásahu ničím nelišila. „Záložníci jsou trénováni na ostré nasazení. Jejich výcvik je koncipován tak, aby každý z nich byl perfektně připravený na jakoukoliv situaci. To dokazuje i současné cvičení Safeguard Territory, kdy vojáci převzali obranu a střežení transformovny Kletné a ostrahu letiště Mošnov po dobu několika dní, přičemž jen pro příklad jde v případě letiště o patnáctikilometrový perimetr. V průběhu několika dní záložníci plnili úkoly strategické obrany v prostorách transformovny i v jejím okolí a zároveň zajišťovali fungování vlastního vojenského logistického zázemí, stejně tak, jako by tomu bylo při skutečném, nikoliv jen cvičeném nasazení,” uvedl plukovník Hrabec.

Aktivisté napadli policisty

Scénář cvičení obsahoval i zásah speciální pořádkové jednotky Policie ČR Moravskoslezského kraje proti skupině aktivistů, kteří zablokovali přístup do transformovny na Kletné. V průběhu krizového vyjednávání došlo ze strany aktivistů k napadení zasahujících policistů. Současně

s tím aktivisté na místě ohrožovali zasahující jednotky také házením zápalných lahví a útoky. Podobná míra agrese je vidět ve světě již poměrně běžně a proto je třeba se i přes zdánlivý klid dokázat připravit na vše. Zápalné láhve, kamení, dlažební kostky, to vše jsou prostředky, které rozběsněný dav běžně používá. Postup policie byl jednoduchý, ale účinný. Velký dav rozdrobit na vícero skupin, ty následně zpacifikovat, jelikož mnozí jsou „hrdinové“ právě jen ve velkém davu, v malé skupině se většinou příkazům policie podvolí. Tak tomu bylo i na Kletné, leč šlo jen o figuranty. V případě skutečného zásahu mají policisté k dispozici řadu prostředků od ohlušujících a zábleskových granátů, po případné nasazení vodního děla. Relativní novinkou je i zařízení vysílající tón ve specifické vlnové délce, která útočníky dokáže spolehlivě zpacifikovat, či minimálně oslabit.

Společné hlídky

Dalším důležitým aspektem, které cvičení přineslo, je vzájemné prohloubení spolupráce policie a armády, potažmo policie a příslušníků aktivní zálohy. Vzhledem ke společným, smíšeným hlídkám mohou záložníci nahlédnout pod pokličku policejní práce, od svých kolegů v černých kombinézách se dozvědět řadu cenných rad, které lze následně využít jak při jakémkoliv dalším výcviku spojeném se strážní službou, tak i při případném nasazení v reálné situaci ohrožení. Druhou stránkou je pak stránka právní, respektive legislativní, kdy je mnohem snadnější prověřit totožnost osob, provést jejich prohledání, než kdyby šlo o samostatnou, pověřenou hlídku vojáků. Policista může nahlédnout do databází ať již v hlídkovém voze, tak pomocí spojení s centrálou. Tím dochází i k výraznému zrychlení a zefektivnění celého procesu identifikace zadržených a následného vyhodnocování dalšího postupu.

Sladění jednotky

Vzhledem k tomu, že záložníci cvičí jen několik týdnů v roce, je třeba se na podobná cvičení sladit. To probíhá ve třech fázích. V té první jsou seznámeni s průběhem cvičení, s plány rozehry, ale také s komplexním zabezpečením. Je vybudováno zázemí, tedy „stanové městečko“ a místo velení a řízení operace, respektive cvičení. V druhé fázi každý jednotlivec získá pokyny o svém umístění, o tom, co se od něj očekává a kde je jeho vyhrazený prostor, respektive jaký úkol musí splnit. Jde především o zmiňovanou strážní službu, ochranu důležitých objektů a zajištění společných záložácko-policejních hlídek. V neposlední řadě jsou zde samozřejmě ale také vyčlenění zdravotníci a spojaři. Třetí fází je výkon služby jako takový, kdy se od plánů přesouváme k ostrému nasazení. Pomyslně by se dalo říci, že je i čtvrtá fáze, ale tou je jako u každého cvičení vyhodnocení a samozřejmě i sbalení techniky, stanů apod.

Pomoc s nábořem

Cvičení Safeguard Territory bylo významné nejen pro Moravskoslezský kraj, ale i pro objekty, které jsou důležité pro obranu státu. Navíc cvičení přineslo větší zájem také o službu v Armádě ČR a v aktivní záloze v celém regionu. „Nejde jen o to cvičit, nicméně vzhledem k cílům stanoveným v Konceptu výstavby AČR je třeba i plnit nábor, tedy zvyšovat u veřejnosti zájem o armádu

ať již s ohledem na povolání profesionálního vojáka, tedy takřkajíc na plný úvazek, či i naplnění stavů zálohy do kýženého stavu zhruba 5 000 záložníků v řádu několika let. Ostravské krajské vojenské velitelství splňuje dlouhodobě stanovené cíle, co víc, my je překonáváme jak úspěšností rekrutace, tak v počtu cvičících záložníků, jejichž stav je

neustále rozšiřován,“ uvedl plukovník Hrabec. Ten zároveň při závěrečném hodnocení ocenil nejen přístup a kvalitní práci všech zúčastněných, ale také dlouhodobou spolupráci s Moravskoslezským krajem, řadou státních podniků a samozřejmě i s policií, včetně té cizinecké.

Text a foto: Michal Voska

A fakta

- Moravskoslezský kraj zaujímá rozlohu 5 427 km² a žije zde cca 1,24 mil. obyvatel. V kraji se nachází celkem 300 obcí, z toho 5 statutárních měst, 35 měst a 3 městyse;
- pověřených obcí s rozšířenou působností je 22;
- **silniční doprava:**
 - mezinárodní silnice E 462 (I/48) Nový Jičín – Frýdek-Místek – Český Těšín (hraniční přechod s Polskem),
 - mezinárodní silnice I/11 Bruntál – Opava – Ostrava – Český Těšín – hranice se Slovenskem II. tř. 766 km,
 - mezinárodní silnice I/57 Opava – Krnov – Bartultovice (hraniční přechod s Polskem),
 - silnice R56 Ostrava – Frýdlant nad Ostravicí – přímé spojení do Beskyd,
 - dálnice D1, která propojuje region se zbytkem České republiky na trase Bohumín – Ostrava – Brno – Praha,
- **železniční doprava:**
 - hlavní trať č. 270 – součást druhého koridoru, Břeclav – Přerov – Ostrava – Bohumín,
 - trať č. 320 – Bohumín – Český Těšín – hranice se Slovenskem – Košice (Slovensko),
 - tratě č. 316 a č. 310 – Ostrava – Opava – Bruntál – Olomouc,
- **letecká doprava** je zastoupena letištěm Leoše Janáčka Ostrava a.s. v Mošnově, 3 600 m dlouhá přistávací dráha pro všechna letadla bez omezení,
- v kraji je 8 vodních děl, 2 velké rybníky a 4 významné řeky – Odra, Ostravice, Opava, Moravice.

služebním místě stanovena nižší vojenská hodnost. Při změně služebního zařazení na horizontální úrovni pak je vojákovi snížena vojenská hodnost. Faktický dopad na vojáky v nižší hodnosti však v tomto případě není, protože se současně uvolní vojákem dříve zastávaná pozice se stejnou vojenskou hodností.

Jaká pozitiva lze v roce 2018 očekávat od aplikace stanovení pořadí vojáků do systému řízení kariér vojáků?

Předně se opět upřesní potřeba kariérové přípravy a větší počet vojáků bude připravován cíleně pro kariérový postup. Předpokládáme také, že příslušní nadřízení budou věnovat větší pozornost služebnímu hodnocení vojáků a ve vazbě na hodnocení a výsledky stanovení pořadí budou správně stanovovat personální záměry se svými podřízenými. Výsledkem bude snížení počtu přípravy vojáků, kteří se následně neposunou v kariéře výše, a postupně bude také snižován požadavek na dodatečné zařazování příslušníků AČR do seznamu těch, se

kterými se předpokládá v následujícím roce realizovat kariérní postup.

Rovněž předpokládáme, že se zvýší motivace vojáků k dosažení lepšího služebního hodnocení. Výsledkem by mělo být zvýšení kvality plnění služebních úkolů.

Jaké změny RMO č. 9/2017 Věstníku se připravují?

Na základě podrobného vyhodnocení poznatků z „pilotního projektu“, tj. provedení stanovení pořadí v roce 2017 pouze u kapitánů a rotmistrů, a připomínek získaných od všech složek resortu byla v „procesu stanovení pořadí vojáků“ identifikována některá rizika a popsány návrhy na jejich eliminaci.

Novela RMO č. 9/2017 Věstníku bude obsahovat tyto hlavní úpravy:

1) upřesnění cíle rozkazu tak, aby bylo zřejmé, že stanovení pořadí vojáků je také podkladem pro jejich vyslání k jazykovému vzdělávání ke splnění kvalifikačního

požadavku stanoveného pro služební místo s vyšší stanovenou vojenskou hodností;

2) zúžení počtu vojenských hodností, u kterých bude prováděno stanovení pořadí vojáků, na vojáky s vojenskou hodností rotmistr až podplukovník, s výjimkou vojáků s vojenskou hodností štábní praporčík a poručík;

3) do předběžného seznamu pro stanovení pořadí se nezařazují vojáci, kteří mají přerušenu služební poměr, jsou určeni do dispozice z důvodu udělení dovolené bez nároku na peněžní náležitosti delší než 6 měsíců nebo jsou určeni do dispozice z důvodu čerpání rodičovské dovolené;

4) členem nebo náhradníkem v komisi pro stanovení pořadí vojáků nově může být pouze voják, který nebyl v předchozím roce kázeňsky trestán a v rámci jeho služebního hodnocení v posledních třech letech byl hodnocen nejméně stupněm „dobrý“;

5) pro každou komisi se budou jmenovat nejméně dva sekretáři;

6) výsledný seznam vojáků, se kterými se předpokládá v následujícím roce realizovat kariérní postup, bude seřazen dle jednotlivých vojenských odborností a dále podle osobního čísla vzestupně;

7) bude zdůrazněno, že s těmi, kteří nebyli zařazeni do seznamu vojáků, s nimiž se předpokládá v následujícím roce realizovat kariérní postup, mohou oprávněné služební orgány realizovat personální opatření k rozvoji odborných dovedností pouze v případě volných (nenaplněných) kapacit kurzů.

Návrh změn RMO č. 9/2017 Věstníku již prošel vnitrosrovnostním připomínkovým řízením a v současné době je posuzován na sekci právní MO. Účinnost novely se předpokládá k 1. lednu 2018.

Armádní víceboj ve Vyškově ovládla Univerzita obrany

Summer Survival 2017

Sedmnáctý ročník armádního víceboje tříčlenných družstev, který se konal již tradičně ve Vyškově, přilákal řadu soutěžících, pro něž nebylo ani nevlídné počasí žádnou překážkou. V soutěži s mezinárodní účastí na vojáky čekala řada náročných úkolů a nelehkých disciplín.

O vítězi rozhodl až poslední den a historicky šlo o nejnižší bodový rozdíl. První příčku tedy obsadila Univerzita obrany, druhé místo s odstupem pouhého jednoho bodu získalo mužstvo 24. základny dopravního letectva Praha-Kbely a třetí pozice patřila 43. výsadkovému praporu A Chrudim.

Překážková dráha, odhad vzdáleností, hod granátem, střelba, signalizace, síť a ohňová dráha. To jsou jen některé disciplíny, za které družstva získávala body do celkového hodnocení. Další body si družstva mohla přičíst za splnění podmínek několika etapových součástí závodu.

K velké různorodosti disciplín a tedy i náročnosti na všestrannost vojáků se přidalo i velmi proměnlivé počasí. Není divu, že se průběžné pořadí družstev neustále měnilo. Všichni soutěžící ale statečně bojovali až do posledních chvil. „Každý závodník si sáhl na dno svých sil. Armádní víceboj byl velice atraktivní a o jeho popularitě svědčí nejen zájem našich, ale i zahraničních účastníků,“ uvedl vyškovský tělocvikář a zároveň hlavní rozhodčí kapitán Dušan Nečas. On společně s kolegy dohlížel na regulérnost

závodu a byl spoluautorem celého programu a všech překážek.

18 tříčlenných družstev

Osmnáct tříčlenných mužstev, včetně zahraničních účastníků z Turecka, Rakouska, Slovenska, Německa a Itálie sedmnáctý ročník překvapil nejen hojnou účastí, ale i svým programem. Podle hodnocení soutěžících byl i přes vysokou náročnost do nejmenších detailů perfektně nachystán. Samozřejmostí bylo zajištění bezpečnosti všech účastníků a zdravotnické jistění po celou dobu závodu. I přes maximální snahu zajištění bezpečnosti nebyla nouze o drobná poranění, která ovšem týmům ve výsledku ubírala cenné body. Závod byl, ostatně jako každý rok, pojat velice náročně a zvládnout ho nebylo nikterak snadné. Pěší etapa končila i v pozdních nočních hodinách a naopak, ranní probuzení znamenalo

pro unavené soutěžící potřebu sebrání veškerých sil.

Vstávejte! Wake up!

Budíček, který soutěžící nečekali. Další pěší přesun, se kterým nepočítali. 5:45 hodin ... souřadnice cíle ... rychle sbalit bivač a vyrazit. Kdo nestihl být včas v cíli, ve kterém čekal odvoz, získal bodovou penalizaci. Dvěma zahraničním družstvům se to nepodařilo. Po převozu do prostoru tunelové střelnice a ohňové dráhy čekaly družstva poslední dvě disciplíny soutěže. Překonání ohňové dráhy s nasazenou plynovou maskou, taktickou vestou, přilbou a s maketou samopalů. Po cestě v jedné ze zadýmených budov najít makety granátů, v další 80 kg vážící figurínu, obojí donést do cíle a granáty zasáhnout terč. Na tunelové střelnici z minulých let osvědčená disciplína biatlon. Oproti předchozím ročníkům, kdy

A fakta

Celkové pořadí soutěže:

Pořadí	Název družstva	Město	Body
1.	Univerzita obrany I	Brno	1 249,5
2.	24. základna dopravního letectva	Praha	1 248,2
3.	43. výsadkový prapor A	Chrudim	1 226,2
4.	Vojenská policie	Praha	1 196,1
5.	43. výsadkový prapor B	Chrudim	1 179,2
6.	VO FTVS UK	Praha	1 155,9
7.	73. tankový prapor	Práslavice	1 076,8
8.	31. pluk radiční, chemické a biologické ochrany	Liberec	946,2
9.	13. dělostřelecký pluk	Jince	942,9
10.	15. ženijní pluk	Bechyně	936,9
11.	74. lehký motorizovaný prapor	Bučovice	926,7
12.	Univerzita obrany II	Brno	906,2
13.	Naval Special Forces	Turecko	774,6
14.	prlSTAR	Slovenská republika	739,9
15.	Reggimento alpini paracadutisti	Itálie	739,7
16.	MINFBN23	Rakousko	662,8
17.	25. protiletadlový raketový pluk	Strakonice	594,9
18.	37. mechanized infantry brigade	Německo	588,0

byl biatlon na začátku soutěže, byl dnes na jejím závěru. To znamená několik posledních kilometrů svižného běhu, střelba z malorážek a hod granátem na cíl, jenže se všemi nachozenými kilometry, vysilujícími disciplínami a diskomfortem třech nocí ve spacáku. Jak ukázal krokoměř na hodinách jednoho člena slovenského družstva, od začátku soutěže do jejího konce, více než 80 ušlých kilometrů.

Ne každý uspěl

Jedna z mnoha disciplín v etapě znamenala pro soutěžící družstva hledání kartiček s kódem jen s pomocí daného azimutu a vzdálenosti. Kód z připravené kartičky si musel každý zapamatovat a v cíli zakreslit rozhodčímu do připravené tabulky. Následovala disciplína Tři zbraně. Při ní museli soutěžící pomocí polní lopatky přesekat konopné lano, uvolnit na něm navlečený klíč a jím odemknout bednu s uloženými zbraněmi – noži, hvězdicemi a sekyrami,

jimiž se pak snažili co nejpřesněji zasáhnout terč.

Poslední disciplínou druhé etapy byl Skok do sítě. Síť byla zavěšena v jeskyni Kostelík, do které se soutěžící dostali vylezením po barmském mostě, žebříkách zavěšených na skalní stěně a průchodem ve skále. Na konci průchodu skákali z „kazatelny“ do sítě. Bohužel jednomu členu družstva se nepodařilo překonat strach ze skoku a jeho tým tak tuto disciplínu nesplnil.

Vavříny pro vítěze

Pomyslnou tečkou za letošním ročníkem bylo vyhlášení výsledků, které, jak již bylo zmíněno na začátku, bylo v některých případech velice těsné. Za sekci rozvoje a plánování schopností MO předával ocenění brigádní generál Jaromír Alan a za Velitelství výcviku – Vojenské akademie Vyškov pak velitel brigádní generál Josef Kopecný. Soutěžící i organizátoři si teď

mohou konečně odpočinout, nicméně ne na moc dlouho, protože realizace závodů tohoto charakteru zabere minimálně půl roku příprav a plánování.

Text a foto: Michal Voska

Druhý seminář instruktorů vojenského lezení a přesunů na sněhu a ledu přinesl celou řadu nových poznatků

Příště již všechny oblasti speciální tělesné přípravy

V říjnu letošního roku Vojenský obor při Fakultě tělesné výchovy a sportu zorganizoval v Praze 2. seminář instruktorů vojenského lezení a přesunů na sněhu a ledu. O akci byl mezi instruktory značný zájem, zúčastnilo se ho 130 zástupců. Hlavním cílem bylo seznámit instruktory se současným stavem a s novinkami v dané problematice. Tyto novinky byly prezentovány jak v oblasti vojenské, tak v oblasti civilní prostřednictvím partnerů semináře – soukromých firem.

V příštím roce by se tento seminář měl překloupat do konference s názvem Military Training Trends (10. 10. 2018), která by postupně zahrnovala všechny oblasti speciální tělesné přípravy.

Vladimír Michalička ve svém vystoupení představil Mountain Training Initiative (MTI), což je v současnosti komunita devíti států, které se domlouvají na jednotném systému vzdělávání a jednotných postupech při výcviku boje v horách. AČR je aktuálně ve fázi přístupového procesu do této komunity. Cíle MTI lze shrnout do tří stěžejních oblastí: Lessons Identified/Lessons learned (LI/LL), standardizace a spolupráce. Pracovní skupina LI/LL se nyní podílí na definici společného postupu pro sdílení informací z různých oblastí, jako

například horolezeckého a vojenského materiálu pro boj v horách, poučení z výcviků a cvičení v horském prostředí, a to mimo jiné i z oblasti využívání zvířat k transportu a problémů spojovacího vojska.

Skupina standardizace pracuje na nastavení společného chápání terminologie, horolezeckého výcviku a vojenských cvičení napříč všemi zúčastněnými státy. Zajímavostí může být např. rozdílné chápání termínu „arktické podmínky“, jež je vnímáno od -20 °C až po -50 °C. Vždy podle jednotlivých států. Cílem standardizace je mimo jiné také nastavit jednotný, mezinárodně uznávaný systém vzdělávání instruktorů výcviku pro boj v horách. Skupina spolupracuje prioritně pracuje na kooperaci v rámci výcvikových kapacit na úrovni armád, a to jak v oblasti personální – tedy sdílení instruktorů, tak na úrovni využívání VVP pro výcviky jiných armád. Pro AČR se tedy díky MTI otevírají široké možnosti k získávání know-how a zároveň neobvyklých VVP, např. pro střelbu s pozitivní i negativní elevací. První velkou spoluprací bude mezinárodní cvičení Capricorn 2018, kterého se bude v rakouském Hochfilzenu účastnit 40 vojáků ze 44. Impr Jindřichův Hradec.

Následná prezentace byla věnována novému balistickému systému VIRTUS. Ten byl

vytvořen na požadavky a potřeby britské armády, kterou byl zároveň po jeden rok testován. Výsledkem je komplexní a modifikovaná ochrana vojáka. Systém se skládá z více jak padesáti komponentů, které je možné různě kombinovat a měnit. Tato změna nezabere vojákovi více než pár minut času. Významnou novinkou zmíněného systému je také integrovaná podpora páteře nebo integrovaný systém pro nošení a použití zbraně. Systém je také vybaven moduly, které umožňují používání elektronických komponentů pro komunikaci či orientaci. Součástí této přednášky byla i prezentace nového typu funkčního prádla Aklima.

Poté následovaly další přednášky od ostatních partnerů konference, například na téma používání peří v extrémních klimatických podmínkách. Zástupce firmy Sir Joseph představil filozofii používání husího peří s prokazatelným původem a nově i používání stoprocentní tyrolské vlny. B. Adamec mluvil o vývoji skialpového vázání a současně představil letošní novinky, mezi které patří vylepšené pinové vázání a patentovaný nový snadný systém připínání maček na skialpovou obuv. Jako další novinku uvedl jednopřezkovou skialpovou botu Hoji, která perfektně splňuje

podmínky lehké a měkké boty pro výstup a tvrdé boty pro sjíždění všech druhů svaňů. Dalšími partnery byly firmy Singing Rock, Rock Empire, Vertical Trade a Tendon. A. Frais z Tendonu prezentoval novinky z oblasti výroby a pletení lan, D. Franzke zase představil a rozebral vývoj a typy karabin od firmy Petzl používané při práci ve výškách a s lanovou technikou. Dále navázal D. Plíšek s novými pomůckami pro zachycení pádu a s připomenutím některých nevhodně používaných prostředků v praxi. M. Riedl přispěl unikátními novinkami při práci ve výškách a také informacemi o bezpečném kotvení traverzů.

Zajímavou přednášku si pro účastníky připravil prap. Jan Maršner, který se s přítomnými podělil o své zkušenosti z kurzu přežití v arktickém prostředí na ostrově Resolute. Tento kurz absolvoval jako první

Čech a jeden z prvních Evropanů. Cílem kurzu bylo přežít 8 dnů v drsných klimatických podmínkách po ztroskotání letadla s minimem materiálu, dokázat udržet tělesnou teplotu do záchranu účastníka. Bylo třeba se vypořádat s velmi nízkou teplotou (mínus 30–50 °C) a s podchlazením organismu, což spolu s ledními medvědy byly dvě největší nebezpečí, která účastníkům hrozila. K udržení tělesné teploty stavěli neustálé přístřešky, které jim zabrali i dvanáct hodin práce. Tuto činnost bylo nutné prokládat chozením pro zahřátí a neustálou vzájemnou kontrolou ohledně omrzlin. Praporčík Maršner zdůraznil neustálý pohyb, který musel vyvíjet, aby se jeho organismus nedostal pod tepelný limit. V přístřešku bylo potom možné využít pro zahřátí svíčky nebo třeba provizorní lampu z gázy v tuliném tuku. Tipy pro přežití zahrnují pravidla

jako zůstat suchý a přijímat teplou stravu. Inuité prap. Maršnera naučili základní pravidlo pro přežití v takovýchto podmínkách: „Můžeš být unavený, ale nesmíš být líný.“ Na závěr ještě shrnul zásady pro přežití do bodů First Aid, Shelter, Fire, Signals, Food, Water. Podle tohoto algoritmu dokázal Maršner kurz úspěšně absolvovat.

Kromě prezentací materiálů a nových postupů byla nabídnuta také dvě zajímavá zpestření. Jednou z nich byl oběd, který se podával v podobě Forestia menu, což je hotové jídlo ohřívávané samoohřevným mechanismem. Druhým zpestřením byl večerní program zajištěný našimi extrémními skialpinisty – bratry Švihálkovými. Účastníkům nabídli promítání a besedu o extrémních sjezdech, které podnikli v minulých pěti letech.

*Text: mjr. Karel Sýkora a mjr. Vladimír Michalička,
foto: kpt. Josef Fedák*

Vařit v iráckém Baládu pro příslušníky českého leteckého poradního týmu je prý něco úplně jiného než připravovat stravu v republice

Pohlreicha by se nebáli

Prudké slunce naprosto nemilosrdně spaluje jakýkoliv pokus zdejší vegetace zazelenit krajinu. Ani o pár set metrů dál líně se valící tok řeky Tigridu na tom nemůže nic změnit. Jediné, co v tomto okamžiku připomíná několik tisíc kilometrů vzdálenou Českou republiku, je vůně nefalšované svíčkové.

Alespoň takovýmto způsobem se kuchaři 3. leteckého poradního týmu naší armády v iráckém Baládu snažili ostatním příslušníkům kontingentu připomenout domov. „Klasická česká kuchyně je mezi vojáky samozřejmě velice oblíbená. Snažíme se takováto jídla připravovat co nejčastěji. Problém je ale v tom, že nám to ne vždy místní nabídka potravin a produktů umožňuje,“ vysvětluje jeden ze tří zdejších kuchařů desátník Jan Novák. Jeho domovskou posádkou jsou Strakonice. Vaří tam ale teprve rok. Předtím dělal třináct let kuchaře v civilní gastronomii. V armádě se mu moc líbí. Nevadí mu ani denní dojíždění od rodiny z Písku. A možnost vyzkoušet si přípravu stravy v irácké misi byla prý jakousi třešinkou na dortu.

Někdy je to alchymie

Mise leteckého poradního týmu je mimo jiné výjimečná právě v tom, že prakticky veškeré logistické zabezpečení kontingentu si zajišťujeme vlastními silami. Stravování

nevyjímaje. Ve většině podobných operací v minulosti nám přitom tyto služby poskytovali spojenci, většinou Američané.

Kromě svíčkové vařili naši kuchaři v Baládu již například znojenskou a další omáčky české kuchyně. Museli se ale vypořádat s tím, že na iráckém trhu nejsou sladkokyselá okurky, ale spíše ty ve slaném nálevu. Také vaření knedlíků je s ohledem na místní mouku tak trochu alchymie.

Rotný Pavel K. nastupoval do této mise s představou, že se v kuchyni nezastaví. Ve skutečnosti se spíše zabývá obstaráváním potravin, skladovým hospodářstvím a účtováním. Když je ale v kuchyni zrovna foťr, tak samozřejmě zaskočí. Pomáhá také s umýváním nádobí. „Sloužím na letišti v Náměšti nad Oslavou. Na základně si vaříme vlastními silami stejně jako mí dva kolegové ze Strakonice, takže to pro nás není nic moc nového pod sluncem. U útvaru se strava připravuje pro podstatně větší počet strážníků. Tady je to takové komornější, takže si s tím můžeme víc vyhrát. Na druhou

stranu u útvaru se většinou připravuje jen oběd, zde vaříme v podstatě od rána do večera,“ vysvětluje Pavel. „Potraviny nakupují na základě nabídky, která je na internetu v monitoringu. Mohu vybírat z více než sto druhů produktů. Nechybí ani slanina, párky, pokrmy známé z naší kuchyně. Nikdy ale nevím, co přesně nám dovezou a v jakém množství. Občas se také stává, že nepříjedu vůbec. Dodavatelská firma patří nějakému orientálnímu majiteli a podle toho to celé vypadá. Nabízené produkty prostě nejsou standardní od jednoho dodavatele. Namísto telecích párků nám například pošlou kuřecí a už s tím nic neuděláme. Stává se rovněž, že nám toho přivezou více, anebo naopak méně, než jsme si objednali.“

Chladák od Američanů

Vybavení kuchyně v Baládu je standardní. Nádobí, pánve, obracečky, sporáky, před několika měsíci dorazil i konvektomat. Vše se vejde i s jídelnou do několika kontejnerů. Nejvíce si ale kuchaři pochvalují velký

chladicí box, který dostali od Američanů. Každou sobotu je totiž sanitární den, během kterého se provádí generální úklid kuchyně a jídelny. Vojáci se musí spokojit s bojovými dávkami potravin. A právě ty jsou skladovány v chladicím kontejneru. Je do něho ale možné uložit zeleninu a další produkty.

Každý týden sestavují kuchaři v Baládu nový jídelníček. Snaží se, aby se jídla neopakovala dříve než po dvou třech týdnech. Udělají si určitý plán, co by chtěli vařit, a podle toho si pak objednají produkty. Berou přitom ohled na chuťové návyky našich vojáků. Strávníci chtějí většinou hodně masa a zeleninu. Méně příloh, samozřejmě jsou polévky. Se zvyšující se teplotou spotřeba konzumované stravy klesá.

Mnohé z produktů, které jsou u nás běžné, ale v Iráku chybí. Největší problémy jsou kupodivu s kořením. „Když jsme si objednali kmín, dodali nám něco jako fenykl. S majoránkou to bylo podobné. Ani strouhanku na řízky zde neseženeme. A tak si veškeré koření necháváme dovézt z České republiky,“ vysvětluje četař Jaroslav Bódiš, který vaří u strakonických protiletadlovců již třináct let. „Na trhu nejsou žádné polotovary, všechno si musíme připravit sami ze základních surovin. Nevyneme se ani nepřilíš oblíbenému škrábání brambor.“

Chleba od dodavatele je výhradně arabský. Ze začátku strávníkům docela chutnal, velice rychle se však přejedl. Když přiletí letadlo z republiky, většinou přiveze český chleba. A to je pak svátek.

V Iráku je drahota

Čeští kuchaři dělají v Baládu ráno od šesti. Kolem sedmé přivezou pečivo. To už ale musí být všechno připravené. Snídaně dělají rautové. A to včetně takové nabídky, jako jsou vločky, müsli, jogurty, sýry, salámy. Tento sortiment mají trvale, obměňují především teplé jídlo. Dělají například míchaná vajíčka na cibulce, párky, omelety atd. „Jsme schopni udělat například sto palačinek. Je potřeba jen vstát ráno trochu dříve. Oběd začínáme vydávat ve dvanáct a v jednu končíme. Pak už se chystáme na večeri. Vaříme výhradně z balené vody, veškeré

potraviny důkladně omýváme. Dodržujeme přísné hygienické předpisy,“ dodává rotný Pavel K. „Těch třiatřicet strávníků zvládneme bez problémů. Když ale přiletí z republiky například stáž či metodická pomoc, tak těch pětadvacet strávníků navíc je již znát. Je to prostě složitější. Ale i to se musí zvládnout.“

Zajímavý je pohled na ceny potravin v Iráku. Ty se podstatně liší od těch, na jaké jsme zvyklí v České republice. Například kilogram másla vyjde na dvanáct set korun. Kilogram vepřového na patnáct set. Proto naši kuchaři nejčastěji připravují telecí, které stojí jen šest set. Nejluxusnější potravinou, pokud se týče cen, jsou těstoviny. Za ty musí zaplatit sedm set korun za kilogram. Naštěstí v Iráku je denní stravní dávka na vojáka 615,33 Kč. A do této sumy se i při místní drahotě bez problémů vejdu. Když opouštíme jídelnu, nemůžeme na dveřích přehlédnout nálepku s Pohlreichem

a třemi hvězdami. Ta už prý tady byla. Je to jen taková legrace předešlých kontingentů. Návštěvě tohoto mistra kuchyně by se ale zdejší kuchaři v žádném případě nebránili. Je ale otázkou, zda by měl Pohlreich chut cestovat takovou dálku a navíc do země s tak rizikovou bezpečnostní situací. Nejdůležitější je prý pro ně to, že většina jejich strávníků je spokojená.

Text a foto: Vladimír Marek

VSTUP
ZAKÁZÁN
VARNA

První cvičení aktivní zálohy v zahraničí

Lampart

Ohlédnutí za cvičením Lampart v Polsku, které prověřilo schopnosti záložníků při historicky prvním nasazením mimo území České republiky. Jak probíhala příprava šesti členů roje, velitele družstva a co vše je čekalo, se můžete dočíst v následujícím článku pohledem účastníků.

Na cvičení mechanizovaných jednotek Lampart měla česká strana vyslat „smíšenou“ četou, kde budou dvě družstva vojáků z povolání a jedno družstvo AZ. Polská strana avizovala chemický útok, takže na červencovém cvičení jsme museli jedno zaměstnání věnovat OPZHN. Přednáška, nácvik s ochrannými prostředky, částečná dekontaminace, ukázka dekontaminační linky pro vozidla i osoby. Kdo by toto zaměstnání neabsolvoval, do Polska nepojede.

Povolávací rozkaz

Uteklo pár týdnů a přišel povolávací rozkaz. Nástup 14. září u útvaru 5153. Jako vždy vyrazím den předem a večer už se v kasárnách potkávám s ostatními z družstva. Nálada skvělá, všichni se těší. Ráno nám začíná jako klasické cvičení. Vstupní zdravotní prohlídka, doplnění materiálu a už si jdeme s našimi kolegy z útvaru zopakovat střeleckou přípravu.

Druhý den vyrážíme na 450 km dlouhou cestu do polského vojenského prostoru Nowa Dęba. I kvůli Tatře, která za námi veze kontejner se zbraněmi, je cesta dlouhá, ale po bezmála osmi hodinách jsme na místě. Nezbytná kontrola totožnosti a jsme ubytováni v zděných barácích po asi 20 lidech. Poté jsme konečně nafasovali zbraně. Pro každého CZ 805 A1 s příslušenstvím (kolimátor ZD-DOT, zvětšovací modul DV-MAG 3 a noktovizor NV-MAG 3), pistole Phantom, pro kulometníka FN Minimi 7,62, pro pancéřovnicka RPG a pro jednoho střelce ještě granátomet CZ 805 G1. Na další den byl naplánován výcvik v terénu, ale nevíme, jestli už budeme spát venku. Pro jistotu se sbalit, jako bychom se už na barák neměli vrátit.

Další den za slabého deště odcházíme do parku techniky. Celý výcvikový prostor je písčité a jemný, vlhký, vozidla rozježděný písek není pro chůzi zrovna ideální. Boří se skoro jako sníh a při odrazu pod nohou podklouzne. Snad si zvykne. Velké batohy nakládáme na nákladák, dostáváme přidělené BVP-1, seznamujeme se s polským řidičem a střelcem operátorem a nasedáme. Oproti našim BVP-2 má první verze 8 míst pro roj místo 6, a tak je rozhodnuto, že i náš velitel družstva bude s rojem a BVP bude velet český voják z povolání. Necelé dvě hodiny čekáme v nastartovaném stroji, nohy začínají bolet, až konečně přichází rozkaz k odjezdu celého 5. batalionu Strzelców Podhalańskich, jehož jsme nyní součástí. Postupně se prapor dělí na jednotlivé roty a nasouváme se na linii, kde máme zaujmout obranu. Cestou si všímáme dalšího specifika písku. I přes deštivé počasí posledních dnů nejsou až na výjimky nikde žádné kaluže. I BVP se v načechráném písku boří až po břicho a my slyšíme, jak podlaha klouže po písku. Tady by kolová technika neměla šanci.

Linie obrany

Konečně dorážíme na linii obrany. Naše BVP stojí na vrcholu písčitého svahu s výhledem na celý prostor. Začínáme vyhledávat místa pro rozmístění těžkých zbraní, ale asi po půl hodině přichází rozkaz k přesunu o kus dál po linii, aby došlo k rovnoměrnému rozmístění v obraně. Nové místo je ještě lepší, je zde více vegetace poskytující skryt, skupina nízkých stromů za linií obrany je ideální k přenocování. Polská osádka začíná ihned maskovat BVP, my se

věnujeme maskování sama sebe. Ochranné masky a jednorázovou pláštěnku máme stále při sobě, protože bylo hlášené riziko chemického útoku. Déšť sílí a v týmech začínáme budovat okopy. Jeden hlídá, druhý kope. Písek je všude, postupně se dostává i do zbraní. Na druhou stranu se nám ale dobře kope (konečně nějaká výhoda), takže za zhruba hodinu už mají kulomet, RPG a granátomet svoje okopy hotové. Zbývající členové roje vytváří s kolegy z ostatních družstev skupinu, která ihned vyráží na patrolu podél linie obrany. Po jejich návratu se střídáme u těžkých zbraní. Kdo zrovna nedrží hlídku, zbavuje zbraň písku a postupně budujeme nízké přístřešky. Déšť sice chvílemi ustává, ale určitě se budou hodit. Přes určitá varování a spoustu předsudků je oběd, který dostáváme, vynikající. Palčivějším problémem jsou dodávky vody. V táboře je voda pouze užitková, k jídlu je sice k dispozici teplý čaj, ale pro první den jsme na osm lidí dostali pouze devět litrů balené, bohužel perlivé vody.

Prozradila je cigareta

Se soumrakem nasazujeme prostředky nočního vidění. Střeží pouze třetina lidí – obsazený je vždy kulomet a okop s RPG. Naštěstí přestalo pršet, ale představu o odpočinku rychle ničí rozkaz od velitele čety. Třikrát za noc má naše družstvo podniknout krátkou patrolu podél linie obrany. Kolem desáté hodiny přichází zpráva o večeri, každý už jsme se ale zasytili z vlastních zásob. Noc rychle uteče, jediné vzrušení je při patrolě, když objevíme skupinu odstřelovačů skrytou kus od cesty. Prozradil je cigaretový kouř, příručky nelžou. Brzo ráno je vydán

povel k odjezdu, ale opět čekáme, až bude připraven k odjezdu celý prapor. Během čekání přichází déšť, ale také je dovezena snídaně. Žádná voda... Nasedáme, většina začíná ihned pospávat a nakonec je z toho pětihodinový přesun jen s jednou krátkou přestávkou na protažení nohou. Písečné valy nahradil poměrně hustý les, kde se snad ani BVP mezi stromy nemůže vejít. Polský řidič ale i tak dokázal prokličkovat až na dohled cesty, podél které máme zaujmout obranu. Opět kopání okopů, maskování, třetinová pohotovost, oběd kolem páté hodiny, trochu vody. Na to už jsme si zvykli. Opět celá noc strídání na hlídce, každou chvíli očekáváme kontakt, ale stále nic. Oproti tomu, jak intenzivně jsme nastřelováni na našich cvičeních, je to pro nás velice nezvyklé a čekáme od nepřítele nějaký podraz. Na hlídce vidíme nepřítele snad za každým stromem, ale opět klidná noc, tentokrát i bez patrol.

Příprava na protiútok

Ráno ustává déšť a dokonce vylézá slunce. Osycháme, suchý písek jde pěkně oklepat, přečišťujeme zbraně a sušíme, co jde. Pomalu si začínáme uvědomovat, že nástřel přijít nemusí, tak to prostě ve válce je. Střežení se stává rutinou a už začínáme tušit, že dnes se nikam přesouvat nebudeme. Večer dostáváme každý dva litry vody, kterou koupil náš velitel.

Večer se dozvídáme, že další den provedeme protiútok. Potřebujeme si odpočinout, a tak je v noci obsazen pouze kulomet. Nástřel opět nepřišel a před rozedněním už nasedáme do BVP. Tentokrát tři hodiny pod pancířem, při čekání na povel k útoku se k nám připojují i tanky. Následně provádíme útok do míst, kde jsme první den drželi obranu. Dokonalé to není, ale objekt zteče je dobyt a po jeho přejití zaujímáme obranu. Po chvíli přichází signál „plyn“, nasazujeme ochranné masky a po chvíli se stahujeme do bezpečí BVP s jeho filtrací. Poté se přesouváme k polské dekontaminační skupině a po provedené očištění následuje návrat do tábora. Přečištění zbraní, kontrola materiálu, sprcha a odpočinek, protože druhý den nás čekají bojové ostré střelby. Po čtyřech dnech a třech nocích venku, kdy jen jeden den nepršelo, je suchá postel vítaný luxus. Námětem střelby je rota za útoku a nemá cenu lhát, máme z toho velký respekt. Postupujeme v linii vozidel a následně se naše četa odděluje od roty a provádí útok na levém křídle. Sesednout, rozvinout do linie, natáhnout zbraň a jdeme na to. První terče se zvedají a začínáme postupovat. Linii držíme, RPG ničí nepřátelské BVP, kulomet kosí pěchotu a breny ničí poslední zbytky oporu. Po přejití objektu zteče probíhá kontrola zbraní, nasednutí a odjezd do zázemí střelnice a krátké vyhodnocení. Poslední přesun do tábora a loučíme se s našimi novými polskými kamarády. Na památku si vyměňujeme s Poláky nášivky praporu a pak, jako vždy na konci cvičení, čistíme zbraně. Stali jsme se prvními příslušníky AZ, kteří byli vysláni na cvičení do zahraničí. Myslím, že jsme nezklamali.

Text: Jan Slavík, foto: Otto Měrka

Rozhovor s ředitelem KVV Hradec Králové
plukovníkem Karlem Filipem

Nacvičujeme modelové situace

Ředitel Krajského vojenského velitelství Hradec Králové plukovník Karel Filip v srpnu tohoto roku obhájil svou závěrečnou doktorandskou práci a je tedy čerstvým doktorem přes vojenskou logistiku. Při nedávném setkání jsme jej požádali o následující rozhovor.

Čím aktuálně žije vaše velitelství a na plnění jakých úkolů se nejvíce soustředí vaše pozornost?

V poslední době se více než kdy jindy zabýváme řešením nemovité infrastruktury, což je problém, který se táhne několik let a stále hledáme s vedením kraje i města vhodné využití budov i objektů, které opustila armáda. Ty jsou totiž mnohdy vázány věcným břemenem. Kromě toho se soustředíme především na plánování cvičení příslušníků aktivní zálohy. Podařilo se nám do plánování zapojit velitelský sbor naší pěší roty a ten se snaží pro podřízené připravit co nejatraktivnější cvičení. Samozřejmě, že je toto limitováno tím, jaké se nám podaří sehnat na cvičení instruktory. Naším partnerským útvarem je pardubický logistický pluk a i ten má omezené možnosti.

Jak hodnotíte vaši spolupráci s vedením kraje a dalšími krajskými institucemi?

Jsem, jako ostatně i všichni moji ostatní kolegové, ředitelé KVV, členem bezpečnostní rady kraje a povodňové komise, kde hodnotím naši společnou práci jako nadstandardní. O tom svědčí fakt, že se spolu nescházíme jen na pravidelných poradách, ale také na cvičeních či akcích na veřejnosti. V loňském roce jsme připravili krátké štábní cvičení k tomu, jak bychom reagovali na dlouhodobější výpadek elektrického proudu a letos se chceme věnovat otázkám krizového řízení při povodních velkého rozsahu.

Také vztahy s jednotlivými představiteli složek integrovaného záchranného systému jsou velmi dobré. Podle ohlasů starostů se nám daří i dobře rozvíjet spolupráci

s vedením obcí s rozšířenou působností. Právě tam se projevuje, jak důležitý je osobní kontakt s pracovníky těchto obcí. Je to trochu náročnější na čas, ale vyplatí se jít do očí, než jen s pomocí písemné korespondence. Navíc působím také v regionální dislokační komisi. Ta má na starost řešení optimalizace rozmístění státních úřadů a zcizování nepotřebných státních objektů.

Jak vnímáte vztah obyvatel k armádě na teritoriu kraje?

V Hradci Králové bylo dlouhá léta vojenské letiště a také lékařská fakulta tady má dlouholetou tradici, takže přítomnost armády je zde vnímána velmi dobře. Velkou měrou lze tyto sympatie přičíst hlavně Agentuře vojenského zdravotnictví, která zde sídlí a pravidelně se prezentuje na veřejnosti. Pro lidi je atraktivní nahlédnout při dnech otevřených dveří třeba do specializovaných kontejnerů se zdravotnickým vybavením. Prohlídka sanitních vozů a speciálních vozidel je zase lákavá pro žáky středních a základních škol.

Dlouholetou tradici má v krajském městě vojenské letectví. Už od devadesátých let se tady pravidelně koná letecká přehlídka CIAF, kde se snažíme být nápomocní. Nejenom proto, že úzce spolupracujeme se svazem letců. Velmi aktivní skupinou jsou zdejší Kluby vojenských důchodců, kterým vycházíme maximálně vstříc nejen při jejich schůzovní činnosti. Dále podporujeme kluby vojenské historie pořádající vzpomínkové akce například bitvy 1866 u Hradce Králové a vylodění spojenců v Normandii. Nejsem jen ředitelem KVV, ale také velitelem vojenské posádky a tak vlastně nesmím

chybět při žádné významnější společenské či armádní události v kraji. Velmi dobré renomované armáda získala v kraji při ničivých povodních v červenci roku 1997. Tehdy vydatně pomohla místnímu obyvatelstvu a lidé na tuto pomoc nezapomněli.

Do popředí se v poslední době dostává projekt Přípravy obyvatel k obraně státu (POKOS), jak tento projekt osobně vnímáte a jakým směrem by se měl podle vašeho názoru ubírat?

Jsem toho názoru, že by se POKOS měl stát součástí výuky branné výchovy. Ta by se měla do školních osnov znovu zařadit. Pokud nebudeme vychovávat k obraně vlasti děti od útlého věku, nelze stávající situaci postupně zlepšovat. Dvakrát do roka pořádáme pro učitele základních škol školení. Účast na nich se nám díky užší spolupráci s krajským odborem školství podařilo zvýšit. Jsem toho názoru, že by se ale v rámci POKOS měly rozlišovat nebo jinak nazvat ty atraktivnější formy přípravy, kterými jsou branné dny s technikou či dny otevřených dveří a na druhé straně právě ona školení.

Jednou z hlavních náplní práce KVV je problematika mobilizační činnosti. Určíte se i u vás objevují problémy s doplňováním jednotlivých odborností. Jak se vám daří plnit tento úkol?

Mobilizační činnost procvičujeme formou nácviku mobilizace na modelových situacích, kdy jsou rozvinuta pracoviště pro příjem vojáků v záloze. Řekl bych, že doplňování nedostatkových odborností je důsledkem toho, že vojáci v záloze nejsou cvičeni v jednotlivých odbornostech a proto dochází k negativní skladbě záloh. Navíc je tento stav ovlivněn také tím, že klesá počet vojáků v záloze.

Je v silách KVV Hradec Králové organizovat pro jednotku AZ dostatečně kvalitní a atraktivní výcvik. Jak právě tento moment podle vás ovlivňuje nábor do aktivní zálohy AČR?

Jsmo schopni pro naší pěší rotu zorganizovat a řídit výcvik. Jeho atraktivita ale záleží hlavně na tom, jaké se nám podaří pro daný výcvik zajistit instruktory od bojových útvarů. Jejich vytiženost je poměrně

veliká, protože prioritu ve výcviku organizovaném zkušenými instruktory má příprava vojenských profesionálů. Domnívám se, že atraktivita výcviku není hlavním důvodem ke snížení či navýšení náboru zájemců o vstup do aktivní zálohy AČR. Kdo chtěl od pěší roty odejít k bojovým jednotkám k útvarům, tak odešel. Nikomu nebráníme v jeho rozhodnutí. Současný nábor pozitivně ovlivnila nová legislativa a navýšení finančního ohodnocení.

Na druhé straně si myslím, že novela branného zákona v oblasti vyplacení finančních náležitostí nejspíš povede k možným stížnostem vojáků v aktivní záloze. To proto, že došlo k úpravě podmínek. Naráží na skutečnost, že náležitosti se za rok vyplácejí pod podmínkou, že dotyčný absolvoval nejméně sedm dní výcviku. To je novinka, se kterou se ne všichni dostatečně seznámili.

Text: Miroslav Šindelář, foto: archiv KVV Hradec Králové

Inzerce

Velitel 22. základny vrtulníkového letectva organizuje výběr kandidátů na obsazení personálu inženýrsko-letecké služby 22. křídla mladší technik (rotmistr), technik (nadrotmistr), velitel skupiny (poručík)

Průběh výběru:

- registrace uchazečů proběhne formou zaslání strukturovaných profesních životopisů z ISSP (včetně kontaktního tel. čísla), motivačního dopisu, potvrzení o souhlasu velitele útvaru s přeložením a kopie dokladů o dosaženém vzdělání (mat. vysvědčení, diplom)
- informace zasílejte na adresu „Adolf.Gothard@SIS.ACR“ do 16. 2. 2018;
- vybraní uchazeči na základě posouzení předložených dokladů budou vyzváni k účasti ve druhé části výběru u 22. zVrL Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou.

Aircraft Mechanic

Vstupní podmínky:

- úplné středoškolské/vysokoškolské vzdělání v oboru strojírenství nebo elektrotechniky, (kód vzdělání 23 nebo 26 na dokladu o absolvování);
- letecké vzdělání a praxe výhodou;
- fyzické a psychické předpoklady.

V případě dotazů je možné telefonicky kontaktovat zástupce velitele 22.KřVrL-HI, alc. 437 703

Představujeme krajská vojenská velitelství

KVV Hradec Králové a pěší rota AZ

Krajské vojenské velitelství Hradec Králové sídlí v metropoli kraje na Velkém náměstí, kde kdysi bývala banka. Budova v centru města slouží jako kontaktní místo mezi reprezentanty resortu Ministerstva obrany a veřejností. Ostatně zdejší velitelství je vojenským správním úřadem, který ve své působnosti zahrnuje územní obranu, krizové řízení, státní správu, výcvik aktivní zálohy a doplňování osobami. A to jak v mírové, tak v mobilizační a válečné komunikaci s veřejností. Kromě toho řeší celou řadu oblastí, které přinášejí každodenní život.

Od roku 2011 je zdejším ředitelem plukovník Karel Filip. Zkušený důstojník, který začínal u letectva a prošel řadou funkcí. Kromě jiného byl také v týmu, který v pražských Kbelích ověřoval kvalitu opravených vrtulníků. Později dělal ve Staré Boleslavi nejprve inspektora a následně náčelníka odboru logistiky letectva. V Hradci Králové žije už od roku 1986 a tak je pochoptitelné, že zde má řadu přátel. To je deviza, která pomáhá i v neformální spolupráci při výkonu jeho funkce.

Krajské vojenské velitelství v Hradci Králové má uzavřeno celkem 101 dohod o zařazení do aktivní zálohy AČR. Je mezi nimi také šest žen. Z tohoto počtu tvoří pěší rotu AZ u KVV Hradec Králové 68 vojáků v záloze, přičemž 63 vojáků je z evidence KVV Hradec Králové, dva jsou z evidence Hlavního města Prahy a dva z evidence KVV Pardubice. Jeden z evidence KVV Liberec.

Naplněnost jednotky je v současné době asi čtyřicetiprocentní. Proto nepřekvapuje, že na webových stránkách roty vyzývá velitel jednotky, bývalý voják v činné službě, kapitán v záloze Martin Konečný, případně zájemce, aby neváhali a přihlásili se do řad pěší roty.

Jednotka je určena zejména k ostraze objektů důležitých pro obranu státu. „Rota je složena z různorodých profesí a v průběhu jejich výcviku nebereme zřetel na povolání, která jednotliví vojáci vykonávají. Tyhle chlapy spojuje kamarádský přístup s pevným velením. Jsem přesvědčen, že berou výkon služby v řadách aktivní zálohy jako vlasteneckou povinnost a jsou hrdí, že mohou být příslušníky aktivní zálohy AČR. Mnozí z nich jsou v jednotce už od jejího založení, tedy od roku 2004,“ řekl v této souvislosti plukovník Filip.

Výcvik příslušníků aktivní zálohy Armády České republiky probíhá ve tříletých výcvikových cyklech. Nový cyklus výcviku záložníci zahájili v roce 2015 a Hradečáci absolvovali v letošním roce ve Vojenském výcvikovém prostoru Libavá v polovině června vojenské cvičení, kterého se zúčastnilo 45 příslušníků. Hlavním cílem jarní části výcviku bylo prověřit schopnosti a připravenost vojáků AZ v rámci organické jednotky k jejímu operačnímu nasazení na území České republiky. Kromě polního výcviku se vojáci aktivní zálohy účastní odborných specializovaných kurzů podle odborností a funkcí, na které jsou zařazeni. Do Vyškova, kde se tyto kurzy konají, vojáky odesílá ředitel krajského vojenského velitelství na návrh velitele pěší roty.

Plukovník Filip s uspokojením podtrhl, že na přípravě cvičení se aktivně podílejí samotní záložníci a že se hlavně podařilo navýšit na KVV tabulková místa o odborníky, kteří mají na starost záložníky. V příštím roce prý čeká na jeho příslušníky pěší rotu Vojenské cvičení HRADBA 2018, které se odehraje v dubnu v prostoru Libavé a na armádní sportovní střelnici Dukly Hradec Králové. Tady si vojáci procvičí hlavní náplň svého předurčení a tím je střežení objektu důležitého pro obranu státu.

Praktickou stránku spojenou s administrativou má v Hradci Králové ve svých funkčních povinnostech praporčice Helena Pavlová. Ovšem prvním člověkem, se kterým se v Královohradeckém kraji setká zájemce o službu v aktivní záloze je zpravidla nadrotmistr Marián Vaníček. Ten žadateli vysvětlí, co vlastně práce nejen v pěší rotě AZ obnáší a má přehled o prakticky všech jednotkách aktivní zálohy, kde mohou po odvodním řízení a základním výcviku sloužit. Jen v letošním roce na KVV registrují již 190 žádostí o službu v AZ.

Text: Miroslav Šindelář,
foto: archiv KVV Hradec Králové

Ruzyňští specialisté bdí nad počasím po celém světě

Armádní hydrometeorologové

Historie současné Hydrometeorologické služby AČR (původně Československé vojenské povětrnostní služby) se začala psát v revolučním období na konci měsíce října roku 1918. Při vzniku samostatného Československa patřilo k jednému z hlavních úkolů nové politické reprezentace vybudovat vlastní brannou moc a v nové geopolitické situaci zabezpečit stát po stránce jeho obrany.

Současný stav vojenské hydrometeorologie ovlivnilo zejména datum vstupu České republiky do Severoatlantické aliance v březnu 1999, kdy začalo být hydrometeorologické zabezpečení poskytováno všem druhům sil a součástí AČR v souladu s přijatými standardy NATO. Po roce 2004 byly orgány a součásti vojenské hydrometeorologické služby (letectva, chemického vojska i dělostřelectva) na všech stupních velení a řízení AČR postupně organizačně slučovány a organicky začleňovány do podřízenosti orgánů vojskového zpravodajství a průzkumu.

V důsledku plnění spojeneckých závazků AČR vyvstal požadavek provádět hydrometeorologické zabezpečení nejen na území ČR, ale i ve prospěch vyčleněných sil AČR v zahraničí a ve prospěch sil NATO. Byly zabezpečovány mise v Kuvajtu, bývalé Jugoslávii, Iráku, Afghánistánu, Litvě, ale také řada humanitárních akcí při řešení krizových situací, včetně zabezpečení letních olympijských her v Athénách.

Posílení až do dnešního stavu

K provádění požadavků na hydrometeorologické zabezpečení v zájmových oblastech kdekoli na světě vedlo k masivnímu posílení komunikačních cest a k nákupu vysoce výkonného softwaru k tvorbě a zobrazování meteorologických produktů pro všechny zájmové oblasti AČR. Zobrazovací software umožnil zahájit zpracovávání hydrometeorologických produktů metodou vrstvení, došlo k zpracování vlastního numerického modelu pro předpověď hydrometeorologických prvků a jevů

ve vybraných oblastech. Tyto vysoce efektivní technologie umožnily zpracovávání krátkodobých a střednědobých předpovědí s využitím podkladových materiálů zpracováváných těmito technologiemi.

Klimatické databáze

Pro zefektivnění rozhodovacích procesů velitelů jsou pro plánování operací využívány klimatické databáze z území ČR a v případě potřeby z celého světa. Pro vedení vlastní činnosti je zpracováván software umožňující prognózu použitelnosti u vojenských činností kdekoli ve světě, včetně uplatnění výsledků spektrální družicové meteorologie a zobrazování kartografických podkladů. Spolupráce mezi složkami Geografické a hydrometeorologické služby

je velice úzká, jelikož vlastní činnosti se často protínají, resp. velitelé potřebují znát nejen mapu „bojiště“, ale také klimatické jevy, které lze očekávat, včetně případného směru šíření při nasazení bojových látek. To, co dříve mohlo trvat celé dny, již dnes není problém a na požádání lze „vyjet“ meteorologickou prognózu, včetně směru větru prakticky pro celý svět, přičemž výpočty, které jsou k tomuto účelu prováděny, vychází z dlouhodobého sběru dat a jsou velice přesné. Tím je hydrometeorologická služba v moderní armádě zcela nenahraditelná a bez její služby by bylo obtížné provádět většinu cvičení u nás, nemluvě o zahraničním nasazení.

Text a foto: Michal Voska

Zaujalo nás v poslední době

Z rukou prvního zástupce náčelníka Generálního štábu AČR generálporučíka Jiřího Balouna, do jehož podřízenosti zahraniční pracoviště náleží, obdrželo 49 vojáků medaile ministra obrany České republiky Za službu v zahraničí I, II. a III. stupně.

Společenským klubem kasáren Dědice, který se proměnil v přijímací středisko, postupně v průběhu dne prošlo více než 530 armádních nováčků, více než 50 nových příslušníků aktivní zálohy a 15 účastníků dobrovolného vojenského cvičení.

V prostorách Centra leteckého výcviku LOM PRAHA v Pardubicích se uskutečnilo slavnostní předání certifikátu 22 pilotům Afghánského letectva. Ti díky programu financovanému vládou USA získali po patnáctiměsíčním základním výcviku v České republice oprávnění pilotovat malé vrtulníky. Poblahopřát ke zdárnému ukončení studia přišla pilotům řada hostů. Mezi nimi nechyběl náměstek ministra obrany Tomáš Kuchta, velvyslanec Afghánské islámské republiky Sayed Mossadeq Kahlili, americká Chargé d'Affaires madam Kelly Adams – Smith nebo generálmajor Neil Thurgood z armády Spojených států amerických.

Historicky první Průmyslový den České republiky se uskutečnil v lucemburském Capellenu. Akci, kterou zahájil stálý představitel ČR při NATO Jiří Šedivý, pořádalo Ministerstvo obrany ČR a Asociace obranného a bezpečnostního průmyslu ve spolupráci s NATO Support and Procurement Agency.

Pardubice – Bagram – Kábul – Pardubice. Tuto trasu absolvoval nákladní letoun An-124, známý jako Ruslan, který letěl za českými jednotkami působícími na základnách v Bagramu a Kábulu v Afghánistánu. Vezl jim rezervní munici a zbraně, naopak nakládal vozidlo Humvee, které zamíří do muzea v Lešanech.

Příslušníci české aktivní zálohy a rezervisté ze zahraničí se utkali O pohár náčelníka Generálního štábu AČR. Střelecká soutěž se uskutečnila na armádní střílnici v Plzni – Lobzích. Zvítězilo družstvo aktivní zálohy z Pardubic.

Klíče od pěti nových cisternových automobilních plniců CAP-6M1 předal příslušníkům 14. pluku logistické podpory z Pardubic a 4. brigády rychlého nasazení ředitel sekce podpory MO generálmajor Jaromír Zůna v Centru zabezpečení materiálem technických služeb ve Štěpánově na Olomoucku.

Karlovarské letiště je počítáno jako jedno ze záložních armádních letišť a i proto se zde uvažuje o zřízení malého detašovaného pracoviště vzdušných sil. Svoji lokací má letiště ideální podobu a může zde přistát prakticky veškerá současná letecká technika využívaná AČR. V případě zapojení letiště do větších plánů a mezinárodních cvičení by ovšem musela být rozšířena současná přistávací dráha zhruba o 15 metrů, aby splňovala podmínky i pro přistávání těch největších letounů, které jsou v Alianci.

Agentura vojenského zdravotnictví již počtvrté připravila kurz odborné přípravy zdravotnického personálu jordánské armády. Trval deset dní. Návrh této vzájemné spolupráce vyvstal na konci roku 2015 během první oficiální návštěvy zástupců jordánské armádní zdravotnické služby.

Nočním pochodem na šest kilometrů vojáci ze Skupiny ochrany 22. AAT (Air Advisory Team – Letecký poradní tým) Úkolového uskupení AČR mise Resolute Support podpořili desátníka L. R., příslušníka 21. AAT, který několik dní po návratu ze zahraniční operace tragicky zahynul při dopravní nehodě.

Speciální zdravotnický výcvik CLS (Combat Life Saver) absolvovala v posádce 25. protiletadlového raketového pluku ve Strakonících skupinka vojáků z leteckých základen v Čáslavi a Sedleci, Vícenicích u Náměště nad Oslavou. Někteří si osvěžili poznatky z bojové medicíny, jiní tento kurz absolvovali poprvé.

Vojáci 8. strážní rotě, jejíž jádro tvořili příslušníci 53. pluku průzkumu a elektronického boje, ukončili plnění operačního úkolu v afghánské provincii Parwan a předali ho svým nástupcům, 9. strážní rotě, jejíž základ tvoří vojáci 44. lehkého motorizovaného praporu z Jindřichova Hradce.

Ve věku 93 let zemřel účastník národního boje za osvobození a respektovaný místopředseda Ústředního výboru Českého svazu bojovníků za svobodu plukovník Antonín Šticha, který byl nositelem Záslužného kříže ministra obrany třetího a druhého stupně.

V Brně byl zakončen kurz kontrolních pracovníků pořádaný společně Fakultou vojenského leadershipu Univerzity obrany a odborem inspekce ministra sekce dozoru a kontroly MO. Na závěr kurzu předal náměstek pro řízení sekce Ing. Antonín Rada certifikáty všem šestnácti úspěšným absolventům.

Na návrh vlády České republiky byl dnem 28. října 2017 povýšen do vyšší generálské hodnosti generálporučík generálmajor Aleš Opat. Do hodnosti brigádního generála byli jmenováni náčelník Vojenské policie plukovník Pavel Kříž, kterému byla hodnost brigádního generála v květnu 2016 propůjčena. Nově jmenovanými brigádními generály jsou ředitel Ředitelství speciálních sil MO plukovník gšt. Pavel Kolář, ředitel Vojenského zpravodajství plukovník gšt. Jan Beroun a dva zástupci ředitele Vojenského zpravodajství plukovníci gšt. Milan Jakubů a Libor Jílek.

Rozkaz ministra obrany vnáší větší přehlednost nejen do vojenských vyznamenání, ale upřesňuje i způsob jejich nošení

První je Kříž obranu státu

Pokud jde britský voják po ulici, je možné vyčíst z jeho stejnojmenné nejen jakou má dotýčný hodnost a u jaké jednotky slouží, ale také jaká vyznamenání získal a mnohdy i za co. Podle toho mu lidé projevují i patřičnou úctu. Vojenských vyznamenání, jejichž škála je striktně ohraničená a díky tomu i přehledná, si zde váží natolik, že Britové často neuvádějí se jménem své akademické tituly, ale místo toho řády, jež obdrželi.

Naše armáda má období doslova nekontrolované přešlé pamětních odznaků, které svoji podobou až příliš věrně kopírovaly medaile, naštěstí již za sebou. Ani v oblasti vojenských vyznamenání ale nebylo v minulosti vše úplně přesně stanoveno a definováno. A právě to napravuje nedávno vydaný rozkaz ministra obrany. Ten je zároveň ve smyslu § 11 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, služebním předpisem státního tajemníka v Ministerstvu obrany.

Stanovuje pořadí nošení

Rozkaz zřizuje následující vojenská vyznamenání: Kříž obrany státu ministra obrany České republiky, Vyznamenání Zlaté lípy ministra obrany České republiky, Záslužný kříž ministra obrany České republiky, medaile ministra obrany České republiky Za zranění, medaile ministra obrany České republiky Za službu v zahraničí a medaile Za službu v ozbrojených silách České republiky.

Zároveň také stanovuje, že vojenské vyznamenání se nosí „in natura“ nebo ve stužce na levé straně prsou za státními vyznamenáními v tomto pořadí: 1. Kříž obrany státu ministra obrany České republiky, 2. Vyznamenání Zlaté lípy ministra obrany České republiky, 3. Záslužný kříž ministra obrany České republiky, 4. medaile ministra obrany České republiky Za zranění, 5. medaile ministra obrany České republiky Za službu v zahraničí, 6. medaile Za službu v ozbrojených silách České republiky. Za nimi pak následují ostatní kříže, medaile a další dekorace podle stupňů a v pořadí, v jakém byly uděleny jinými subjekty. Medaile Armády České republiky, které byly uděleny přede dnem nabytí účinnosti tohoto rozkazu, se považují za medaile

Za službu v ozbrojených silách České republiky. Při slavnostních příležitostech se vojenská vyznamenání nosí „in natura“.

Kříž obrany státu

Kříž obrany státu ministra obrany České republiky uděluje ministr obrany pouze mimořádně příslušníkům ozbrojených sil České republiky včetně příslušníků Vojenského zpravodajství a Vojenské policie; příslušníkům zahraničních ozbrojených sil; příslušníkům bezpečnostních sborů České republiky nebo obdobných zahraničních sborů; jednotkám ozbrojených sil a bezpečnostních sborů České republiky nebo zahraničním jednotkám. Výjimečně Kříž obrany uděluje ministr obrany i dalším občanům České republiky nebo cizím státním příslušníkům.

Kříž obrany uděluje ministr obrany za hrdinství v boji, za vynikající velitelskou činnost v boji nebo těm, kteří se s nasazením vlastního života nebo zdraví zcela výjimečným způsobem zasloužili o obranu České republiky a jejího ústavního pořádku, záchranu lidských životů nebo značných hodnot na majetku České republiky, a to na jejím území i mimo něj.

Kříž obrany má jeden stupeň a lze jej udělit vícekrát. Druhé a další udělení Kříže obrany se při nošení vyznamenání „in natura“ označuje počtem lipových ratolestí na stužce a při nošení ve stužce počtem lipových ratolestí na této stužce, ale v maximálním počtu 3 kusů. Uděluje-li se Kříž obrany jednotce ozbrojených sil nebo bezpečnostních sborů České republiky, předává se při slavnostním aktu do rukou velitele jednotky a má-li jednotka bojový praporek nebo praporek jiného druhu, který jí náleží, připíná se na tento praporek stuha v podobě prodloužené a upravené stuhy Kříže obrany.

Zlatá lípa

Záslužný kříž

Lípa a ty další

Vyznamenání Zlaté lípy ministra obrany České republiky uděluje ministr obrany pouze mimořádně, a to občanům České republiky a cizím státním příslušníkům, kteří se velmi významně zasloužili o ochranu základních lidských práv a svobod, zejména záchranu lidského života, zdraví a majetku, základních principů demokratického a právního státu nebo se jinak výjimečně zasloužili o rozvoj obrany a bezpečnosti České republiky a kteří vytvořili vědeckou nebo odbornou práci zcela zásadního významu. Vyznamenání Zlaté lípy má jeden stupeň a lze jej udělit vícekrát. Druhé a další udělení Vyznamenání Zlaté lípy se při nošení vyznamenání „in natura“ označuje počtem lipových ratolestí na stužce a při nošení ve stužce počtem lipových ratolestí na této stužce, ale v maximálním počtu tři kusů.

Záslužný kříž ministra obrany České republiky uděluje ministr obrany občanům České republiky, cizím státním příslušníkům, územně samosprávným celkům České republiky, jednotkám ozbrojených sil a bezpečnostních sborů České republiky nebo zahraničním jednotkám.

Záslužný kříž ministr obrany uděluje za záchranu lidských životů, statečnost a odvahu, za úspěšné plnění bojových povinností, vynikající plnění služebních nebo pracovních povinností a jiné významné zásluhy o rozvoj resortu Ministerstva obrany. Záslužný kříž má tři stupně, z nichž první je nejvyšší. Záslužný kříž vyššího stupně lze udělit pouze tehdy, byl-li již udělen Záslužný kříž nižšího stupně. Územně samosprávným celkům České republiky, jednotkám ozbrojených sil a bezpečnostních sborů České republiky nebo zahraničním

jednotkám se uděluje pouze Záslužný kříž prvního stupně.

Medaili ministra obrany České republiky Za zranění uděluje ministr obrany vojákům v činné službě, státním zaměstnancům, zaměstnancům ve správních úřadech a občanským zaměstnancům, kteří utrpěli újmu na zdraví bez vlastního zavinění při plnění zvláště významných služebních nebo pracovních úkolů a vojákům, kterým náleží jednorázové mimořádné odškodnění podle § 120 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů.

Medaile Za službu v zahraničí odliší stužky

Medaile

Levá strana: stužky vyznamenání v jedné řadě

Levá strana: stužky vyznamenání ve více řadách

Levá strana: více vyznamenání „in natura“ ve více řadách bez překrytí

Levá strana: více vyznamenání „in natura“ ve více řadách s překrytím

Medaili ministra obrany České republiky Za službu v zahraničí uděluje ministr obrany vojákům v činné službě, státním zaměstnancům, zaměstnancům ve správních úřadech, občanským zaměstnancům, příslušníkům ozbrojených sil a jiným osobám cizích států za významnou spolupráci a součinnost s Armádou České republiky a Ministerstvem obrany při společném nasazení v zahraničí, vojákům v záloze a válečným veteránům.

Medaile Za službu v zahraničí má tři stupně. Medaile třetího stupně se uděluje za první účast, druhého stupně za druhou účast a prvního stupně za třetí účast v akci nebo zahraniční operaci. Medaile má osm skupin. Jednotlivé skupiny jsou rozlišeny barevným uspořádáním stuhy a stužky takto:

Všeobecná je modro-bílo-modro-bílo-modro-bílo-modro-bílo-modro-bílo-modrá,

Kosovo je modro-bílo-modro-bílo-červeno-bílo-tmavomodro-bílo-modro-bílo-modrá,

Kuvajt je modro-bílo-modro-bílo-černo-zeleno-bílo-červeno-bílo-modro-bílo-modrá,

Bosna a Hercegovina je modro-bílo-modro-tmavomodro-červeno-bílo-tmavomodro-žluto-modro-bílo-modrá,

Afghánistán je modro-bílo-modro-bílo-zeleno-bílo-černo-bílo-modro-bílo-modrá,

Irák je modro-bílo-modro-červeno-modro-zeleno-modro-černo-modro-bílo-modrá,

Afrika je zeleno-bílo-žluto-bílo-červeno-černo-červeno-bílo-žluto-bílo-zelená a

Bojová zahraniční operace je modro-tmavočerveno-modro-tmavočerveno-modro-tmavočerveno-modro-tmavočerveno-modro-tmavočerveno-modro-tmavočerveno-modrá.

Medaili Za službu v ozbrojených silách České republiky uděluje ministr obrany vojákům z povolání za dosahování velmi dobrých výsledků ve výkonu služby v závislosti na době trvání služebního poměru vojáka z povolání. Má tři stupně, z nichž první je nejvyšší. Medaile prvního stupně se uděluje za 15 let služby, druhého stupně za 10 let služby a třetího stupně za 5 let služby. Byla-li vojákovi udělena medaile prvního stupně a dosahuje-li velmi dobrých výsledků ve výkonu služby po dobu 20 let a více, uděluje se mu k této medaili stužka s příslušným symbolem. Ve všech případech se na stejnokroji nosí pouze medaile nejvyššího uděleného stupně.

Připravil: Vladimír Marek, foto: autor a archiv AR

Na Velké ceně obranářů v Mělníku byli psovodi Vojenské policie opět úspěšní

Rotný Antonín Málek má ve svém Ronym spolehlivého ochránce.

Mladý belgický ovčák Messi rotného Pavla Petra předvedl dokonalý zákrok

Reprezentují resort obrany

Psovodi Vojenské policie řadu let přispívají skvělým způsobem k reprezentaci resortu obrany. Úroveň připravenosti svých čtyřnohých pomocníků potvrdili i na Velké ceně obranářů, která se uskutečnila v polovině října v Mělníku.

Tradiční soutěž připravuje kynologická organizace TART CZ Mělník a je zaměřena na porovnání výkonnosti psů se služebním výcvikem. Letos se jí zúčastnilo 29 psovodů a psů ze všech ozbrojených složek i z civilních kynologických klubů, mezi nimi tři vojenští policisté z Velitelství Vojenské policie Tábor a psovod ze 4. brigády rychlého nasazení.

Riziko nelze vyloučit

Tři noční a další denní disciplíny jsou zaměřené na praktické využití psů. Jejich místo i způsob prověření připravenosti psa na nečekanou situaci se každý rok mění, a proto se nedají natrénovat. Takovými disciplínami je přepad psovoda, průzkum objektu, eskorta či hlídání zadržené osoby psem bez přítomnosti psovoda. U každé disciplíny je také jiná kulisa, například skupina osob, která se hlukem snaží narušit pozornost psa. Mezi zvláště náročné cviky pak patří noční zadržení prchající osoby na 70 metrů. Pes dostane šanci spatřit figuranta v tmavém oděvu osvětlením baterky na 2–3 vteřiny, a pak musí bez orientačního

zaváhání prchající osobu do určité mety doběhnout a zadržet. Jak je to náročné, se letos přesvědčil i zkušený rozhodčí, když se jeden z favorizovaných psů od Vězeňské služby namísto do figuranta zakousl do jeho zad. Naštěstí to vyřešilo pár stehů v mělnické nemocnici. Noční výkon naopak bez jediného zaváhání zvládl belgický ovčák malinois Rony vojenského policisty rotného Antonína Mála. Lepší už byla jen fena malinoise Jackline svobodníka Davida Trauče ze 4. brn.

Legenda se vrací

Každý profesionální psovod musí řešit generační obměnu psů tak, aby měl ve službě stále uplatnitelného čtyřnožce. Takovým může být výjimečně i jedenáctiletý pes, jakým je třeba německý ovčák Kimbo, kterého připravuje vojenský policista rotný Pavel Petr. S tím by však psovod na tak náročné soutěži mezi špičkově připravenými psy neuspěl, proto si před dvěma roky vybral a od té doby připravoval malinoise z osvědčeného chovu. Dosud preferoval německé ovčáky, ale tentokrát si chtěl

A fakta

Umístění dalších psovodů VP: V hlavní kategorii obsadil 3. místo rotný Antonín Málek se psem Ronym a v kategorii mladých psů skončil na 4. místě rotný Václav Sokal a jeho německý ovčák Ergo.

vyzkoušet jiné uznávané plemeno. „Belgičtí ovčáci jsou lehčí a rychlejší a na obranářských disciplínách dominují. Já teď jen doufám, že se mně podaří dobře připravit mého Messiho i na náročné praktické stopy, které se pokládají v různorodém terénu,“ říká ke svému malinoisovi rotný Petr. Je to úspěšný a skromný třiačtyřicetiletý psovod, a tak si ani nechce připustit, že patří k legendám vojenské kynologie. Už jako voják základní služby úspěšně reprezentoval resort obrany na domácích a zahraničních soutěžích a stejně tak pokračoval i jako profesionál. Výčet medailových umístění by byl dlouhý. Jeho premiérový a hned vítězný start s novým malinoisem v kategorii mladých psů je velkou nadějí, že psovod Pavel Petr bude i nadále spolu se svými kolegy od Vojenské policie úspěšně reprezentovat resort obrany.

Text a foto: Josef Růžička

O pohár šéfredaktora A reportu bojovalo v nohejbalovém turnaji dvacet armádních týmů

Mladkov stále neporažen

Ve sportovním areálu v pražských kasárnách 17. listopadu v Ruzyni se uskutečnil již 21. ročník armádního nohejbalového turnaje, který přilákal týmy z celé České republiky. Famózní finále znamenalo pro tým Mladkov již sedmé vítězství, zasloužený putovní pohár a řadu hodnotných cen.

Přebor v nohejbale tříčlenných družstev o pohár šéfredaktora A reportu, jehož hlavními organizátory jsou zejména pracovníci skupiny tělovýchovy Agentury služeb, kterým patří velké poděkování za bezchybnou organizaci, přivedl do Prahy rekordních dvacet týmů. Pro některé účastníky šlo o opravdovou výzvu vzhledem k dlouhé cestě do Prahy po předcházejícím večerním zaměstnání. Turnaj provázela skvělá atmosféra v duchu fair-play, jelikož i přes rivalitu jde o vojenské profesionály, kteří vždy táhnou za jeden provaz. Během celého dne byla na místě i zdravotní služba, která naštěstí řešila pouze jediné ošetřování.

Dík patří i rozhodčím

„Letošní ročník byl opět výborný, ostatně jako již několik posledních, a musím podotknout, že sportovní výkony stály za to a finálová skupina je téměř na profesionální úrovni,“ konstatoval plukovník Miroslav Jebavý ze sekce rozvoje a plánování schopností Ministerstva obrany (SRPS MO), který vítězům také předával ceny. Poznamenal, že fyzická připravenost našich vojenských profesionálů je důležitá a každá příležitost, jak ji zlepšit, je mezi vojáky vítána. Velkou zásluhu na hladkém průběhu měl opět tandem rozhodčích, kteří nepřipustili žádnou diskusi, a jejich verdikt všichni respektovali. Smeče, falšované střely, vykrytí střel, zkrátka bylo se na co koukat. Na síti se uplatnili tvrdí smečáři a někdy se i téměř prohraný zápas podařilo zvrátit ve vítězství.

Zlato vybojoval tým Mladkov

Prvenství opět obhájil zřejmě neprůstřelný tým pod vedením kapitána týmu podplukovníka Tomáše Drápala z KVV Zlín, v němž nechyběl rotmistr Martin Petr (z Centra zabezpečení munice z Mladkova) či nadrotmistr Miroslav Šroler (z Centra zabezpečení munice z Týniště nad Orlicí). Na nejvyšším stupni stáli již posedmé. „Jsme rádi, že se zvýšila účast týmů z různých útvarů AČR, za což patří dík velitelům. Přijeli konečně také mladší nohejbalisté, kteří hrají i v civilu vyšší nohejbalové soutěže, čímž se rapidně zvýšila i úroveň předváděné hry. Úroveň týmů byla opravdu vysoká, naše družstvo mělo štěstí, že vůbec postoupilo. Řekli jsme si pár taktických rad, přidali trochu víc bojovnosti, srovnali nohy a vyplatilo se. Od porážky ve skupině jsme to už zvládli až do finále. Zde již bojovali jen čtyři naprosto vyrovnané týmy. O to víc nás těší předvedená hra s úspěšným finálovým vyvrcholením, která se snad líbila,“ uvedl podplukovník Drápal.

Vítězství patří všem

Na druhé, stříbrné příčce, se umístil tým nohejbalistů ze Staré Boleslavi a třetí, tedy bronzová příčka, patří týmu z Bechyně. Pomyšlná bramborová medaile putuje do Kbel, nicméně jednadvacátý ročník turnaje byl výhrou pro všechny zúčastněné za jejich odhodlání, plné nasazení a týmového ducha. Poděkování na závěr patří i všem sponzorům, díky kterým si každý tým až do šesté příčky odnesl hodnotné ceny, zejména pak mobilní telefony a dary od oddělení PR Ministerstva obrany a LOM Praha s. p.

Text a foto: Michal Voska

Vyvrcholení lezeckého výcviku studentů závěrečných ročníků vojenského oboru Fakulty tělesné výchovy

Na ledovci

Řada zimních i letních lezeckých kurzů a nespočet praktické i teoretické přípravy bylo pro studenty přípravou k závěrečnému odjezdu do Saalfelden am Steinernen Meer, malebného městečka v srdci Alp, které je sídlem vrcholné vzdělávací instituce rakouského Bundesheeru v oblasti boje a pohybu v horách, Jägerschule Saalfelden. Její příslušníci jsou vojenskými i civilními horskými vůdci, účastníky řady velehorských expedic i zahraničních misí a česká armáda je měla možnost potkat na Winter Survivalech, kdy v letech 2007–2009 vyhráli tři ročníky za sebou. Podívejte se, jak vypadal závěr náročné přípravy popsany účastníky.

„Do kasáren přijíždíme v neděli okolo sedmé večer, a protože velitel kurzu to tu zná, vše běží jako po drátkách. Ubytování ve skromném, ale dostačujícím stylu, kontrola a rozdělení metrů horolezeckého materiálu a příprava na zítřejší přesun trvá zhruba do desíti večer. Pondělí bývá v rámci rakouského vzdělávacího systému dnem pro doladění plánovaných cílů zaměstnání. V našem případě tomu bylo trochu jinak. S námi navrhovaným plánem vysokohorského výcviku náš guide Tony (horský průvodce, instruktor) souhlasil. Dovstrojení proběhlo po snídani do osmi hodin a v půl desáté již vyrážíme na chatu Oberwalder Hütte, která bude další čtyři dny naším útočištěm,“ říká velitel kurzu, mjr. Vladimír Michalička.

Výzva v podobě nadmořské výšky

Pondělí je věnováno výstupu na chatu, která se nachází ve výšce 2 973 m n. m. a proto je pro studenty, kteří bez výjimky takto vysoko nikdy nebyli, sama o sobě výzvou. Ta je stupňována i přilehlým ledovcem, který je pro většinu z nich také novinkou. I když jsou studenti budoucí tělovýchovni náčelníci s vynikající fyzickou kondicí, nesení osobního materiálu a desítky kilogramů lan a horolezeckého vybavení navíc začíná být znát. První známky akutní horské nemoci přicházejí u řady z nich v lehké formě už první večer. „Bolest hlavy byla strašlivá a přišla už u ledovce. S každým dalším nastoupaným metrem se stupňovala, ale naštěstí nám vedoucí kurzu poradili, co proti výškové nemoci dělat, takže

jsem si na noc vzal Acylpyrin na ředění krve a Ibalgin proti bolesti hlavy,“ dodává rtm. M. Vrba.

Správná taktika postupu

Úterý bylo z důvodu příznivé předpovědi počasí věnováno celodennímu přesunu ve vysokohorském terénu. I přes stále trvající projevy výškové nemoci některých studentů, skupina zhruba po půl osmé nastupuje na ledovec Pasterze a směřuje ve dvou lanových družstvech na vrchol Johannisberg ve výšce 3 453 m n. m. Bezpečný pohyb po ledovci s překonáváním trhlin a využíváním horolezeckých maček a cepínů dává mnoho prostoru jak našemu průvodci Tonymu, tak oběma vedoucím instruktorům vojenského lezení k výuce a mentorování studentů. „Těsně před dosažením vrcholu se nacházelo nepříliš příkré sněhové pole, a i když z mého pohledu nebylo třeba nějak výrazně měnit taktiku postupu, Tony rozhodl o jeho překonání

za využití ledovcových šroubů, což z didaktického hlediska bylo jediné dobře. Oslava ‚dobití‘ nejvyššího bodu kurzu proběhla pouze podáním ruky a povinnou fotografií, protože celé úterý foukal vítr, který dosahoval v nárazech rychlosti až 130 km/h a kvůli wind-chill efektu bylo i přes slunečné počasí pocitově kolem nuly.“ Suťovitý sestup z vrcholu Johannisberg dovedl všechny účastníky kurzu k ledovému poli o sklonu takřka šedesáti stupňů a proto bylo rozhodnuto o vyzkoušení další z technik, která byla prezentována předchozího dne, sestupu po vystrojené fixní cestě v ledu.

Zkušenější zajistil cestu

Zkušenější student rtm. J. Maleček byl určen jako prvolezec a pomocí vrtání ledovcových šroubů zajistil ostatním exponovaný úsek o délce cca šedesáti metrů. Zbytek skupiny pak již po připraveném jištění využil technik vojenského lezení a bezpečně se dostal na skalnatý hřeben vedoucí

k druhému vrcholu plánovanému na tento den, Hohe Riffel. Oběd proběhl relativně netradičně, protože kurzanti byli jednotlivě usazení v závětrí za hřebenem a vařili si obdobu armádního BDP, nebo chcete-li MRE. Změnou oproti těmto produktům byla jejich civilní varianta a příprava v igelitových sáčcích z nedehydrované varianty. Vedení skupin bylo opět zadáno dalším ze studentů, kteří svá lanová družstva v obtížném ledovcovém terénu dovedla na vrchol Hohe Riffel a následně dlouhým přechodem ledovce zpět na chatu Oberwalder Hütte. Večerní program byl završen nácvikem záchranných technik z trhliny a přípravou materiálu na další den. „Střední program byl jasný, zhruba hodinu chůze od chaty jsme vybrali nejhodnější terén mezi ledovcovými trhlínami, kde byla zároveň možnost bezpečného pohybu i bez navázání. Tony připravil nástupovou fixní cestu a já se studenty jsem připravil jistící stanoviště jak pro nácvik sebezáchary z trhliny, tak pro

ledové lezení,“ vysvětluje vedoucí instruktor vojenského lezení, des. J. Šťastný z 24. základny dopravního letectva.

Nácvik záchranných technik

Pro případ propadnutí do ledovcové trhliny probíhal celou středou nácvik řady záchranných technik, a to jak za pomoci kolegů v lanovém družstvu, tak technik sebezáchary. Nejsložitější byla pro studenty technika v Čechách známá jako tzv. „München chaos,“ kde jim známé prusíkování nabývá složitější podoby. Nejen, že se vystupuje v mačkách, ale je třeba vyřešit problém lana zařízlého v převislém okraji ledovcové trhliny. Z tohoto důvodu došlo k obohacení techniky o garda uzel, jednoduchou volnou kladku a složitě vypadající smyčku, která celkový výstup výrazně zrychlí a zjednoduší. „Jednolanová technika, prusíkování, je předmětem výcviku v celé řadě kurzů a praktik. Co ale chtěl náš guide Tony, to byla ze začátku pěkná motanice a museli jsme se se všemi našimi instruktory dlouhou dobu radit, kam které lano patří a jaká je jeho funkce, proč garda uzel sem a ne tam a jaký samosvorný uzel bude nejhodnější. Bojová varianta našeho materiálu, všechno v černé barvě, bohužel přehlednosti moc neprospěla,“ shrnuje rtm. T. Linhart.

Ledová stěna

Z organizačních důvodů byla středa rozdělena do dvou bloků, kde záchraně sekundovalo ledové lezení asi třicetimetřové kolmé stěny. Všichni frekventanti kurzu si vyzkoušeli základy bezpečného pohybu a použití „zbraní“, cepinů určených právě pro lezení extrémních ledových cest. Čtvrtek byl odpoledním přesunem zpět na základnu omezen na dopolední výcvik, pro který se ideálně hodila ledová stěna o výšce zhruba 150 metrů, nacházející se v těsné blízkosti chaty. Studenti byli dost

překvapeni, když Tony rozhodl o jejím vylezení ve dvoučlenných lanových družstvech, tedy sami za sebe. „To, že si celou ledovou stěnu vytáhneme sami, na vlastním jištění a s vlastními jistícími stanovišti, mě dostalo. V žádném případě jsem se necítil dost zkušený, abych o tom soukromě vůbec uvažoval, tady se nám ale velelo. Ledová stěna byla přerušena sněhovým polem a tyčila se kolmo nad námi. Moc mi nepřidalo, když mjr. Michalička hodil do placu, že podobný sklon jsme na lyžích sjeli na březnovém kurzu na lyžích. Tehdy měl kopec 50°, tenhle má prý jen 55°. Oba naši majoři, i Tony, ale lezli sólo, bez lana, takže nám nezbylo než vyrazit. V půlce výstupu mi vypadl cepín a s tím zbývajícím se můj postup dost zkomplikoval. Sice poslední, ale dolezli jsme na hranu i my,“ komentuje první zkušenost s ledovým lezením rtm. M. Vrba.

Praktický přístup

Po vyvrcholení ledovcového výcviku se vysokohorská část kurzu uzavřela debriefingem na chalupě, kompletací materiálu a přesunem zpět do Saalfeldenských kasáren. „Pátek měl být věnován výstavbě fixních cest, které v českých podmínkách učíme dosti improvizovaně. Jednak nás omezuje horolezecký svaz, jednak ochrání přírody. Použití kladiva a skob proto nepřichází v úvahu. Rakouský přístup je ryze praktický a striktně podmíněný armádním potřebám. Elektrická vrtací kladiva, nýty pro trvalé osazení skal fixními body, nebo skobování přímo do stromů,“ uvádí mjr. Michalička. Následovalo rozdělení do dvou skupin, dvě hodiny na celek, během nichž musí být hotova fixní cesta na stopadesátimetřovou skalní hradbu a zároveň vybudováno bezpečně slané pro 30 vojáků na zhruba 80 metrech. Časový limit byl pro studenty bohužel příliš přísný, ale zkušenosti, které si odnesli, byly k nezaplacení.

Text a foto: mjr. Vladimír Michalička

Moderní technologie zvýší operační schopnosti pozemních sil

Modulární bojový komplet II.

Modulární bojový komplet (MBK) je sestava pro podporu malých bojových jednotek (typicky družstev a čet). Mimo ruční či podpurné palné zbraně a prostředky STANO zahrnuje i „chytrou“ část, tvořenou komponenty architektury ISTAR. Komplety MBK ISTAR mají podpořit situační vědomí nižších velitelů, součinnost malých jednotek s palebnou podporou a rozšířit možnosti průzkumu či využití vojskového zpravodajství, zejména malých bezpilotních prostředků. Dodávky tří souprav MBK a výcvikového setu v celkové hodnotě 197 miliónů Kč se uskuteční v letech 2017–2018.

Již delší dobu používají i vedoucí státy Aliance systémy takzvaného vojáka budoucnosti. V případě Spojených států jde o systém NettWarrior, vzniklý evolucí více jak deset let trvajících programu Land Warrior, jenž úvahy a řešení těchto systémů odstartoval již v roce 1991. Němci spoléhají na svůj program IdZ (Infanterist der Zukunft) a Francouzi na podobně pojatý program FELIN (Fantassin à Équipement et LiaisonsIntégrés). Systémy Land Warrior, IdZ a FELIN již byly představeny a prošly také bojovým nasazením, především na území Afghánistánu. Nyní se podíváme na český ekvivalent, vyvíjený na vlastní náklady společnosti PRAMACOM-HT (společnost dodala systémy nočního vidění MUM v uplynulých letech do AČR). Minulý rok byly již desítky českých systémů vojáka

budoucnosti dodány 43. výsadkovému praporu v Chrudimi, který je nyní zavádí do operačního použití. Tento článek, který navazuje na předchozí v AR 10/2017, má tedy přiblížit systémové řešení kompletů ISTAR systému vojáka MBK Armády České republiky.

Komplet roty VK SSR TA

Bojová rota nebo rotní úkolové uskupení (RÚU) představuje hlavní bojový prvek AČR, určený pro přímý kontakt s protivníkem. Samotná tíha bojové činnosti sice leží na bedrech tří podřízených bojových čet, ale struktura velení roty, zahrnující i dvoučlenný tým SSR TA, je zodpovědná nejen za jejich koordinaci, ale i palebnou podporu. Ta může být poskytována buď přímo z úrovně RÚU (minometry, tankovými

kanóny) nebo ze strany dělostřelectva a letectva, a proto je v každé bojové rotě / RÚU k dispozici specialista FAC i skupina dělostřeleckého průzkumu (sDPz). Úkolem specialisty FAC je koordinace součinnosti jednotky se vzdušnými silami, a to nejen při aktivitách CAS a CCA, ale i při evakuaci (CASEVAC) a lékařském odsunu zraněných (MEDEVAC), leteckém zásobování, aeromobilních výsadcích a nasazení bezpilotních prostředků. Tříčlenná skupina pak mimo řízení palby dělostřelectva ve prospěch roty zřizuje i pozorovací stanoviště jednotky. Úkolem týmu SSR TA je zprostředkovávat velení roty ISR informace ze zpravodajské sekce praporu S-2 (vč. průzkumných čet) a podřízených čet, tedy od specialistů SSR TA, kteří zase zpracovávají informace od velitelů družstev s komplety SSR TA(D).

Tým SSR TA může rovněž ve prospěch roty / RÚU používat mikro (Wasp AE) a malé (Raven) bezpilotní prostředky. Na místě velení provádí také analýzu situace a tu předkládá veliteli roty (VR) nebo zástupci velitele roty (ZVR), kterým je podřízen. Tým SSR TA se přepravuje ve vozidle. Systémové řešení kompletu VK SSR TA umožňuje jeho plnohodnotné sesednuté nasazení, ve vozidlech jsou používány především příslušné spojovací prostředky.

Velký komplet

Velký komplet SSR TA (VK SSR TA) je na rozdíl od obou předchozích typů kompletů síť SSR TA rozdělen mezi dvě osoby a umístěn ve dvou batozích RSTA, jeden používá velitel týmu SSR TA, druhý starší specialista týmu SSR TA. Oba batohy RSTA jsou opět osazeny nejen zdrojovým oddílem s rozbočovačem SPM-622 a akumulátory BB-2590/U, ale jejich součástí je i terminál CF-19, další komponenty jsou však odlišné. Batoh RSTA velitele týmu SSR TA má opět po stranách komunikační prostředky TRI / MPU-5 (i terminál MyVector 5 na ramenním popruhu) a IMBITR / FMV-MM, ale zodolněný notebook CF-19 je používán s jednokanálovou přenosnou taktickou rádiovou stanicí AN/PRC-117G nebo obdobným dvoukanalovým typem AN/PRC-158. Tento typ stanic, opět s COMSEC Type 1, umožňuje přenos informací MANET vlnovou formou TSM-X nebo ANW2C mezi sekcí S-2 a rotou, případně i (u typu AN/PRC-158) mezi rotou a specialisty SSR TA bojových čet. S pomocí těchto přenosných taktických stanic je tak vytvářen komunikační uzel vojskového zpravodajství, využívající integrovaný softwarový modul (ISWM) ISR na počítačích CF-19 pod operačním systémem MS Windows. Do této sítě ISR, používající vlnovou formu TSM-X nebo ANW2C, mají také přístup průzkumné skupiny praporu organizované v jeho průzkumné četě, případně ze strany brigády přidělované zpravodajské skupiny, podporující i HUMINT a IMINT. S její pomocí pak sekce vojskového zpravodajství S-2

shromažďuje dostupné informace k další analýze za účelem vytvoření situačního obrazu pro velení praporu.

Mobilní akviziční jednotka

Přenosná akviziční jednotka JIM Compact má hmotnost 2 kg s interním akumulátorem, jenž je schopen zajistit její provoz po dobu čtyř hodin. Hlavním zdrojem pro tento systém je ale opět akumulátor řady BB-2590/U, respektive jím napájený a k němu připojený rozbočovač SPM-622 ze zdrojového oddílu batohu RSTA. Tento způsob napájení jednotky JIM Compact umožňuje její nepřetržitý provoz, výhodný zejména při jejím připojení do sítě SSR TA prostřednictvím rozhraní Ethernet, při kterém může kontinuálně s videem distribuovat i potřebná metadata. Mimo to lze jednotkou JIM Compact pořízovat ve všech jejích optoelektronických kanálech snímky a ty pomocí rozhraní Bluetooth zasílat do terminálů MyVector. Veškerý obraz a data lze rovněž pomocí portu USB zaznamenávat na paměť typu flash (např. USB disk) a dále je zpracovávat na počítači CF-19 se softwarem ISWM ISR. S pomocí jednotky JIM Compact tak lze zřídit další pozorovací stanoviště bojové roty, podpořit skupinu odstřelovačů či specialistu FAC.

Obraz bojové situace

Starší specialista SSR TA musí být vycvičen i v ovládní malých bezpilotních prostředků, zejména typu SUAV Raven, jenž může použít i k retranslaci videopřenosů z jednotky JIM Compact. Standardně je jednotka JIM Compact připojena výše uvedeným způsobem k síti SSR TA a její zapojení do sítě ISR (TSM-X / ANW2C) je sice možné, ale kvůli elektronickému boji a zbytečnému blokování sítě přenosem velkých objemů dat se nepředpokládá. A právě zde je možno k přenosu videosignálu z této jednotky na úroveň praporu možné použít základnovou stanicí GCS, která tento signál předá

letícímu SUAV Raven a ten ji „přesměruje“ na místo velení. Samotnou stanicí GCS je dále možno použít i k šíření signálu na další stanici tohoto typu, nejčastěji opět na úrovni praporu. Hlavním posláním kompletu VK SSR TA je tedy zabezpečit činnost týmu SSR TA bojové roty při získávání a předávání zpráv mezi specialisty SSR TA čet a sekcí S-2 bojového praporu a současně senzory (pomocí jednotky JIM Compact nebo stanice GCS) podpořit specialisty pro palebnou podporu roty (FAC, aj.). Tým SSR TA lze sice již považovat za součást vojskového zpravodajství (je v přímém kontaktu se sekcí S-2), ale stále je podřízen velení roty, pro kterou zpracovává zpravodajské informace a přispívá do obrazu situace.

Zdvořilí lidé

Již z výše uvedeného pohledu je zřejmé, že klíčovým prvkem „chytré“ části kompletu MBK jsou lidé, uživatelé sítě SSR TA a kompletů SSR TA. Rusové svým takto vybaveným vojákům říkají „zdvořilí lidé“, chtějí tak asi zdůraznit, že jejich devizou je již samotná demonstrace jejich přítomnosti a schopností. Být „zdvořilý“ znamená chovat se podle společenských pravidel slušnosti, vlastní obyvatelstvo by tedy mělo při nasazení prvků SSR TA cítit klid a řád, protivník by se měl strachovat. Podobně ostatně používáme i chytré mobilní telefony, pro blízké jsme nablízku, nepřístojné chování druhých můžeme okamžitě zaznamenat a zveřejnit. Systém SSR TA se tak stává nezbytným nejen při bojových operacích, ale i při paramilitárním ohrožení (vč. řízení i neřízené masové migrace) a živelných pohromách. Jeho použití by mělo vždy přispět ke zklidnění situace, posílit schopnosti malé jednotky při ovládnutí většího území a k jejímu efektivnímu propojení s nejvýkonnějšími zbraněmi dělostřelectva a letectva pro odstrašení i úder. Systém SSR TA představuje zajímavé využití nejmodernějších technologií založených na elektromagnetickém spektru.

Text: Michal Voska, Filip Chlup, foto: archiv výrobce

ARMÁDA ČESKÉ REPUBLIKY

MK SSR TA – Malý komplet

ARMÁDA ČESKÉ REPUBLIKY

VK SSR TA – Velký komplet

US Army: Znovuzrození nejsilnější armády světa?

Americká armáda (US Army) posledních 15 let soustředila většinu svých technických, lidských a finančních sil do vedení specifických protipovstaleckých operací v Afghánistánu a Iráku. V tomto období ale americké pozemní síly nevěnovaly dostatek pozornosti oblasti elektronického boje, protivzdušné obrany, dělostřelectva, obrněných vozidel, atd., tedy oblastem, které jsou klíčové pro vedení klasických vojenských operací proti rovnocennému protivníkovi.

Nové velitelství pro modernizaci armády

Nepozornosti americké armády rychle využili hlavní mocnější oponenti z Číny a Ruska. Obě země v posledních letech masově posilovaly své hlavní prvky výzbroje – prostředky velení a řízení, pozemní PVO krátkého, středního a dlouhého dosahu, přesnou municii, dělostřelectvo, prostředky elektronického boje, obrněná vozidla, atd. Nyní americká armáda zjistila, že v určitých oblastech ji armády mocenských protivníků nejen dohnaly, ale také předešly.

US Army pro fiskální rok 2018 hospodář s rozpočtem 150 miliard dolarů, z toho 26,8 miliardy dolarů je určeno na nákup nového vybavení a techniky, tj. zhruba o 600 milionů dolarů více, než ve fiskálním roce 2017. Avšak peníze neřeší všechny problémy.

Na výročním zasedání americké armády AUSA 2017 sekretář americké armády Ryan McCarthy, společně s náčelníkem štábu US Army generálem Markem Milleyem, představil vizi nového „Velitelství pro modernizaci“ americké armády. McCarthy zopakoval

dřívější slova Milleyho, že armáda má nejen rychle stárnoucí vybavení, ale akviziční procesy nových vojenských schopností a zbraňových systémů jsou složité a pomalé ve srovnání s tím, jak rychle a efektivně pořizují vybavení protivníci, kteří se nemusí starat o to, co se objeví na hlavní stránce novin. „Naši konkurenti pokračuje v investicích do technologií, které jsou schopny čelit tomu, co bylo tradičně silnou stránkou americké armády, a dělají to rychleji než my,“ řekl McCarthy. „Americká armáda se musí přizpůsobit.“

Nové velitelství pro modernizaci má především zjednodušit (sjednotí organizace/struktury a odstraní duplicity) a urychlit celý akviziční proces. Vždyť samotná rozbujelá byrokracie prodlužuje zbrojní programy bez nadsázky o roky a prodražuje je o stovky milionů dolarů. Dalším úkolem je více začlenit běžné vojáky a velitele do akvizičního procesu, aby pomohli sami určit, jaké má mít nový zbraňový systém schopnosti. Podle McCarthyho podobný přístup již uplatňuje americké velitelství pro speciální operace (SOCOM).

„Abychom v budoucnu zvítězili, musíme reformovat způsob, jakým modernizujeme armádu. Role, odpovědnosti, struktury a organizace, které musíme tímto úsilím změnit, jsou nesourodé a v mnoha ohledech jsou pozůstatkem minulé doby,“ uvedl McCarthy. V současné době byla ustavena pracovní skupina, kterou vede brigádní generál Edward Cardon. Skupina má nyní 120 dní na to, aby přesně definovala podobu fungování budoucího velitelství, které začne pracovat od léta 2018.

Nové velitelství a americká armáda se zaměří na šest velkých oblastí: přesné zbraně dlouhého dosahu (LRPF), novou generaci obrněných vozidel, nové vrtulníky (FVL), protivzdušnou obranu a letalitu pěchoty. Jsou to oblasti, ve kterých americká armáda začíná ztrácet a které jsou podle armády klíčové pro příští vojenské konflikty.

Klíčové projekty americké armády blízké budoucnosti

V rámci programu LRPF (Long-Range Precision Fires) armáda plánuje zavést do výzbroje nové rakety země-země s doletem až 500 km. Střely budou odpalovány z současných raketometů MLRS a HIMARS.

LRPF má především omezit schopnost protivníka v určité oblasti provádět manévrový způsob boje a naopak podpořit manévrování vlastních jednotek. Oproti letectvu mají raketomety výhodu v neustálé bojové dostupnosti a schopnosti působit za každého počasí. Podobnou vlastnost v současné době nabízejí ruské systémy Iskander. Nicméně rakety LRPF mají být menší a umístěny na více mobilním podvozku. Ač je LRPF prioritou, start programu byl odložen o další rok. Smlouva s firmou nabízející nejlepší řešení (Boeing nebo Lockheed Martin) bude uzavřena v roce 2021. Existuje ale zájem celý program výrazně urychlit.

LRPF má být také součástí budoucí „multi-domain“ sítě, kde všechny pozemní, letecké, námořní, kosmické, elektronické, kybernetické vojenské systémy budou působit jako jediný, v reálném čase kooperující zbraňový systém.

Klíčovou oblastí se stanou obrněná vozidla. Vlaštovkou jsou nová pancéřová terénní vozidla Oshkosh JLTV (Joint Light Tactical Vehicle), která poskytnou nebyvalou taktickou mobilitu, pancéřovou ochrannou i palebnou sílu (možnost lafetace 30mm kanónů) lehké pěchotě. V současné době se rozbíhá vývoj nového bojového vozidla pěchoty (BVP) NGCV (Next-Gen Combat Vehicle). Nové americké BVP má mít dvoučlennou posádku, šestičlenný výsadek a 50mm automatický kanón. V armádě existuje iniciativa, podle které má být NGCV již plně elektrické vozidlo.

NGCV umožní provádět manévrový boj na budoucím bojišti díky tomu, že získá nebyvalou úroveň letalitu, pancéřové ochrany, strategické mobility (nízká hmotnost) a zároveň klesne provozní náročnost vozidla (jednoduší logistika, servis, výcvik, atd.).

Klíčovým programem je „vrtulníkový“ program FVL (Future Vertical Lift).

V současné době v rámci programu JMR (Joint Multi-Role) firmy Sikorsky a Bell staví demonstrátory budoucích vrtulníků prostředků s kolmým startem a přistáním VTOL (Vertical Take-Off and Landing). Konvertoplán Bell V-280 Valor provede první let během několika týdnů, konkurenční Sikorsky SB-1 Defiant na počátku příštího roku. O případném spuštění FVL se rozhodne v roce 2019 a je možné, že z demonstrátorů V-280 a SB-1 se rovnou stanou prototypy budoucích strojů kategorie VTOL nahrazující v armádě především dopravní vrtulníky Black Hawk.

Americká armáda vynaložila 6 miliard dolarů na vývoj a zavádění bojové sítě WIN-T (Warfighter Information Network-Tactical), ale v letošním roce program kvůli neuspokojivým výsledkům zastavila. WIN-T měl být klíčový nástroj US Army pro zajištění schopností velení, řízení, sledování, průzkumu a zpravodajství (C4ISR) v jakémkoliv terénu, za jakýchkoliv podmínek (i v prostředí elektronického rušení). Avšak právě mimo jiné nízká odolnost proti prostředkům elektronického boje zapříčinila pád programu.

V rámci WIN-T měla být mimo jiné pěchotní družstva americké armády napojena na digitální síť a skrze bojový tablet mít k dispozici mapu s pozicemi vlastních a cizích jednotek. V podstatě měla WIN-T poskytovat vojákům v reálném čase odpovědi na klasické otázky: Kde jsem? Kam jdu? Kde je můj tým? Kde je nepřítel? Jaký je můj úkol? Program WIN-T byl sice zastaven, ale americká armáda plánuje dále budovat a modernizovat síťové propojení všech svých jednotek.

V případě PVO se počítá s průběžnou modernizací kompletů Patriot – v roce 2018 armáda získá výkonnější radiolokátory typu AESA s celokruhovým pokrytím. V brzké době armáda zavede nové střely PAC-3 MSE navržené pro ničení raketové munice protivníka.

Klíčové je zavádění „všeobjímajícího“ integrovaného systému velení a řízení IBCS (Integrated Air & Missile Defense Battle Command System) PVO od americké firmy Northrop Grumman. IBCS v podstatě slučuje pod jediné velení/řízení celou plejádu různorodých námořních/pozemních/leteckých senzorů, zbraňových systémů a prostředků radioelektronického boje.

IBCS nahrazuje na půl tuctu systémů řízení a velení a umožňuje mixovat a spojoval prvky různých zbraňových systémů. IBCS je účinný i proti rušení vlastních radarů protivníkem. Pokud je jeden radar rušen, IBCS zůstane „ve hře“ tím, že využije data z jiného radaru umístěného na jiném místě nebo pracujícího na jiné frekvenci. IBCS dokáže kombinovat rovněž data z různých radarů do jediného taktického obrazu a odhalit tak případné falešné cíle.

Zanedbanou oblastí je ale především PVO velmi krátkého dosahu. Americká armáda proto plánuje zavádění mobilních kompletů PVO na platformě JLTV, Stryker nebo Bradley, které pomocí kanónové a raketové výzbroje (Hellfire, Stinger) budou chránit manévrující vojska před útoky bitevních letadel, vrtulníků a dronů, a možná také před raketovou, dělostřeleckou a minometnou municí.

Poslední velkou oblastí je problém letalitu pěchotních družstev americké armády. Armáda plánuje zavést nové osobní zbraně jednotlivce (pušky, granátomety, pancéřovky, granáty, kamikadze drony, atd.), které zvýší palebnou sílu a ničivost pěchotních družstev. Prvním krokem je začlenění nových pušek ráže 7,62 mm do pěchotních družstev. Poté armáda zavede zcela nové typy puškové munice. Jaké jsou možnosti?

Firma Textron na AUSA 2017 představila kulomet M240L ráže 7,62 mm střelející teleskopickou municí (střela je zapuštěná do polymerové nábojnice). Standardní M240L s 1 000 náboji ráže 7,5x51 mm má hmotnost 32,8 kg, „teleskopická“ varianta pouze 20,5 kg – tedy dokonce méně, než váží kulomet M249 se stejným počtem nábojů 5,56x45 mm! Textron nabízí i teleskopickou municí ráže 6,5 mm, která má menší hmotnost a rozměry než munice 5,56x45 mm, ale výkonově odpovídá municí 7,62x51 mm.

Velkou oblastí jsou také nejrůznější pozemní robotické systémy, které mohou výrazně zvýšit mobilitu, manévrovací schopnost i ničivost pěchotních družstev.

Text: Jan Grohmann, foto: US Army

Tornado v Luftwaffe jde s dobou

Bojové letouny Tornado z výzbroje německého letectva v současnosti podstupují výraznou modernizaci, díky níž budou i v příštích letech stále představovat efektivní zbraňový systém. Stroje rovněž působí jako součást koaličních sil bojujících s islamistickými povstalci na Blízkém východě.

Sériová výroba letounů Tornado, vzniklých na základě mezinárodní spolupráce Velké Británie, Německa a Itálie v polovině 70. let minulého století, probíhala v letech 1979–1998 a postaveno při ní bylo celkem 992 strojů. Jejich největším uživatelem s počtem 398 kusů bylo britské letectvo, rovnou stovku pořídila Itálie a celkem 120 letounů bylo exportováno také do Saúdské Arábie. Druhým největším provozovatelem se stalo Německo, kde celkem 359 letounů sloužilo v řadách Luftwaffe i námořního letectva Marineflieger.

Německé počty

Do Spolkové republiky Německo byla první Tornado dodána v červenci 1979. Tamní letectvo postupně získalo 247 strojů, převážně v základní úderné verzi Tornado IDS, 35 letounů bylo vyrobeno ve standardu Tornado ECR pro elektronický boj a průzkum a jako platforma pro potlačení protivníkovy protivzdušné obrany SEAD (Suppression of Enemy Air Defence), 46 kusů pak bylo upraveno pro taktický průzkum a označováno jako Tornado Recce. Další 112 letounů Tornado IDS přizpůsobených k ničení námořních cílů a vyzbrojených například protilodními střelami AS.34 Kormoran převzalo námořní letectvo, které je používalo až do roku 2005.

Tornado na počátku provozu provázela řada větších či menších problémů vyplývajících z jeho poměrně složité konstrukce. Ty se však postupně podařilo odstranit a dnes platí tento typ za jeden z nejspolehlivějších, což ostatně dokázal v řadě ozbrojených konfliktů. Všichni jeho uživatelé už dnes mají i výrazně modernější bojové stroje, především Eurofighter Typhoon, ty ale stále nedokážou Tornado plnohodnotně zastoupit. Stále proto investují nemalé prostředky do modernizace letitého stroje, třebaže se zároveň chystají na jeho definitivní vyřazení, jako například britská RAF (viz ATM 1/2016).

V rámci Luftwaffe sloužila Tornado u celkem šesti stíhacích-bombardovacích eskader, v jedné průzkumné eskadře a u výcvikové jednotky. V září 1995 se pak tyto stroje jako vůbec první německé vojenské letouny od druhé světové války zapojily do bojové operace, a to nad územím Bosny a Hercegoviny. V roce 1999 následovala účast na operaci v Kosovu, v roce 2006 byla německá Tornado poprvé nasazena také v Afghánistánu. V té době již ale probíhala masivní redukce počtů letecké techniky a navíc byly do provozu zařazovány také nové letouny Eurofighter Typhoon, a tak se rychle snižoval i počet provozovaných Tornad. V roce 2012 už jich bylo ve výzbroji

jen asi 150 s tím, že v současnosti je cílový stav stanoven na pouhých 85 letounů. I ty ovšem mohou mít velkou bojovou hodnotu danou právě probíhajícími i plánovanými uprady.

Vlastní cestou

Zatímco u velké části jiných bojových letounů jsou jejich modernizace řešeny často „centrálně“ ze strany výrobce či hlavního uživatele s tím, že ostatní si pak jen vyberou

Letouny Tornado IDS z výzbroje TaktLwG 33 po modernizaci ASSTA 3, nesoucí mimo jiné modře zbarvené inertní pumy GBU-24 Paveway III a GBU-54 LJDAM

a datové sběrnice odpovídající standardu MIL-STD-1760B, což umožnilo integrovat nové druhy výzbroje. Jde zejména o protizemní střely s plochou dráhou letu KEPD-350 Taurus, laserem naváděné pumy řady GBU-24 Paveway III a také zaměřovací kontejner Litening II. Systém byl už také připraven na případnou integraci modernějších verzí protiradiolokačních střel AGM-88 HARM. V roce 2009 pak byl na základě urgentní operační potřeby vzniklé při nasazení v Afghánistánu integrován moderní izraelský průzkumný kontejner RecceLite s možností přenosu obrazu na pozemní komponent takřka v reálném čase.

konkrétní úroveň úprav vlastních strojů, v případě Tornado postupují všichni jeho provozovatelé do značné míry samostatně.

U německé Luftwaffe je zcela patrný zájem co nejvíce sjednotit vybavení a operační schopnosti všech tří používaných verzí, tedy Tornado IDS, ECR a Recce. Nejdůležitější německý modernizační program byl zahájen již v roce 1998 a dostal označení ASSTA (Avionics System Software Tornado Ada).

V rámci upgrade ASSTA 1 získaly letouny zcela nový taktický počítač

Druhá fáze modernizace ASSTA 2 zahájená v roce 2010 se zaměřila především na systém vlastní ochrany, založený na švédském výstražném radiolokačním přijímači RWR (Radar Warning Receiver) BOW-21, novém německo-izraelském aktivním rušiči Tornado Self Protection Jammer a švédském kontejneru s výmetnicemi klamných cílů BOZ-101. Upravena byla rovněž kabina, kde došlo k výměně displejů a některých ovládacích prvků. V předním pilotním prostoru i v zadním kokpitu zbraňového operátora byl instalován nový centrální multifunkční displej HDD (Head Down Display) a také nové zobrazovací jednotky

systému vlastní ochrany. Střely AGM-88 HARM byly plně integrovány i na letouny Tornado IDS. Program ASSTA 2 byl realizován už v souladu s novou obrannou koncepcí a týkal se proto jen zmíněných 85 letounů, u nichž se počítá s dalším provozem – první z nich byl v tomto standardu zařazen do služby v dubnu 2010.

Mezitím ale 8. února 2012 vzlétl první stroj Tornado IDS modernizovaný už v programu ASSTA 3, který byl zaměřen na instalaci nových radiostanic a především multifunkčního datalinku MIDS (Multifunctional Information Distribution System) kompatibilního s aliančním standardem Link 16. Integrovaná byla rovněž přesná laserem naváděná munice řady JDAM (Joint Direct Attack Munition), konkrétně pumy GBU-38 a GBU-54, a zastaralý hlasový a obrazový zapisovač byl nahrazen digitálním záznamníkem. Luftwaffe začala letouny Tornado modernizované na standard ASSTA 3 přebírat v létě 2012 a v současnosti by takto měla být upravena naprostá většina provozovaných strojů; poslední z nich se mají vrátit v roce 2018. Dodejme jen, že hlavním dodavatelem pro německé letectvo je společnost Airbus Defence & Space, do programu je ale z pozice subdodavatelů zapojena celá řada převážně německých firem.

K dalšímu významnému milníku v historii Tornado v německém letectvu došlo 17. července 2015, když ze základny v Manchingu vzlétl první stroj modernizovaný na standard ASSTA 3.1. Ten přináší další zlepšení operačních schopností. Došlo na výměnu zbývajících monochromatických obrazovek (dvě boční v kokpitu operátora) za moderní barevné multifunkční displeje a rozšířeny byly také schopnosti datalinku MIDS. Všechny letouny, které tímto programem projdou, budou mít rovněž jednotně integrovanou možnost použití průzkumných kontejnerů a budou připraveny také na nové kontejnery systému vlastní ochrany.

Kokpit operátora zbraňových systémů ve standardu ASSTA 3.1

Těmi budou opět produkty od švédské společnosti Saab, tentokrát v modernější variantě BOZ-101EC, která v jednom kontejneru nese jak senzory protiraketového výstražného systému MAWS (Missile Approach Warning System), tak i výmetnice BOP-L-39, umožňující v závislosti na konkrétní hrozbě selektivně odpalovat klamné cíle do různých směrů. Německo letos v dubnu oficiálně potvrdilo, že prostřednictvím alianční agentury NETMA (NATO Eurofighter and Tornado Management Agency) objednalo celkem 29 nových kontejnerů BOZ-101EC, jejichž výroba bude kromě Švédska probíhat také v Jihoafrické republice a které by měly být dodány v letech 2017–2020.

Nejblíží budoucnost

Luftwaffe má v současnosti ve výzbroji 70 letounů Tornado IDS a 22 Tornado ECR, ale jak již bylo zmíněno, modernizace se týká jen 85 z nich. První dva letouny ve standardu ASSTA 3.1 byly předány v listopadu

2015 a v současnosti jsou po nezbytných zkouškách přestavovány další s tím, že program by měl být zakončen do roku 2020. Tornada dnes zůstávají ve výzbroji pouhých dvou jednotek německého letectva, a to Taktisches Luftwaffengeschwader 33 na základně Büchel plnící především úderné mise a u průzkumné Taktisches Luftwaffengeschwader 51 na základně Schleswig-Jagel.

Německá Tornado jsou od prosince 2015 zapojena do mezinárodní operace proti islamistickým povstalcům v Sýrii a Iráku, kde plní především průzkumné úkoly (až dosud z turecké základny Incirlik, schválen byl ale přesun jednotky do Jordánska). Luftwaffe si nicméně jako jedno z mála evropských letectev hodlá zachovat i schopnost misí SEAD. Ostatně dnes je jedním z „nejzkušenějších“ uživatelů protiradiolokačních střel HARM – jen během náletů na Jugoslávii v rámci operace Allied Force jich německá Tornado odpálila 236. Nicméně už tehdy byly zjištěny některé nedostatky, jako například malá účinnost bojové části střely v případě zásahu. Po dlouhých debatách

byl nakonec v loňském roce schválen nákup konverzních kitů na přestavbu střel AGM-88B HARM na novou variantu AGM-88E AARGM. Ke stejnému kroku přistoupila také Itálie, samotné přezbrojení je plánované na rok 2020.

Pořizování nové výzbroje, modernizace i změny ve výcviku (přesun výcviku posádek z USA k nově vytvořené letce na základně Jagel) jsou jasným důkazem, že Tornado u našich západních sousedů i nadále zůstává jedním z klíčových zbraňových systémů. Letectvo už ve spolupráci se společností Airbus Defence & Space připravuje podklady pro případný upgrade ASSTA 4, který by operační schopnosti opět posunul vpřed. Je tedy nanejvýš pravděpodobné, že letouny v provozu vydrží ještě podstatně déle než do roku 2025, o němž se dříve mluvilo jako o termínu možného vyřazení.

Tomáš SOUŠEK

Příprava inertní pumy GBU-24 Paveway III při březnovém cvičení na jihoafrické základně Bredasdorp-Overberg

Dvojice letounů Tornado ECR z výzbroje TaktLwG 51 na turecké základně Incirlik v rámci operace proti islamistickým povstalcům

LWAGL

– granátomet Striker pro Austrálii

Automatický granátomet Striker 40 ráže 40x53 mm byl zaveden pod označením Mk.47 do výzbroje americké armády v roce 2004, kdy tyto zbraně získaly první útvary v podřízenosti velitelství speciálních operací USSOCOM (United States Special Operations Command). V roce 2012 získal tento typ do svého arzenálu Izrael a nyní se jeho uživatelem stává také Austrálie.

Výrobce Strikeru je americká společnost GDOTS (General Dynamics Ordnance and Tactical Systems), která nabídla svůj produkt do programu Land 40 Phase 2, v rámci něhož australské ministerstvo obrany poptávalo nový pěchotní podpurný automatický systém schopný vést jak přímou, tak nepřímou palbu. V tendru byl v červenci 2016 nakonec vybrán právě Striker, který australská armáda přijala jakožto LWAGL (LightWeight Automatic Grenade Launcher). Dodávky a veškerý servis realizuje místní partner GDOTS, firma Nioa Pty Ltd., jež plánuje splnit svůj závazek a do června letošního roku předat koncovému uživateli přes 200 kusů LWAGL. Typ LWAGL je na rozdíl od „staršího sourozence“ Mk.19 schopen vystřelovat mnohem širší spektrum munice. Kromě standardních tříštivo-trhavých a kumulativních nábojů dokáže využívat také programovatelné projektily Mk.285 PPHE (Programmable Pre-fragmented High Explosive), schopné ničit cíle ukryté v okopech nebo skryté za terénními překážkami. Jejich elektronický zapalovač je uveden do aktivního stavu poté, co je náboj zasunut do nábojové komory, kdy dochází k nabití elektrického kondenzátoru v těle střely. Ten zásobuje zapalovač energií až do okamžiku výstřelu, po němž díky zrychlení začíná pracovat integrovaná baterie. K naprogramování projektilu dochází v prodlevě mezi stisknutím spouště a dopadem úderníku na zápalku náboje.

Australská modifikace Strikeru má na rozdíl od americké verze modernější systém řízení palby LVS 2 (Lightweight Video Sight) a jakožto podstavec používá lehkou trojnožku Mk.108. Aparatura LVS 2 zahrnuje denní a noční zaměřovač, laserový dálkoměr, balistický počítač a barevný LCD displej s rozlišením 1 024x768 pixelů. Denní přístroj na bázi CMOS (Complementary Metal-Oxide-Semiconductor neboli polovodičové

snímače na principu unipolárních tranzistorů) má trojnásobné optické a šestnásobné elektronické přiblížení, zorné pole 5x4° a rozlišení 1 024x768 pixelů. Noční větev tvoří termovizní přístroj pracující ve vlnové délce 17 μm a na frekvenci 30 Hz, s výsledným obrazem v rozlišení 640x512 pixelů. Maximální přiblížení je trojnásobné, zorné pole stejné jako u denního zaměřovače. Laserový

Detailní pohled na zobrazovací jednotku systému řízení palby LVS 2 a ovládací prvky zbraně

dálkoměr má dálkový rozsah 10–5 000 m a vykazuje přesnost ±1 m na vzdálenost 2 590 m. Elektrickou energii získává LVS 2 z baterie BB-2590 nebo BA-5590, popřípadě jej lze připojit na externí zdroj.

Rychlost střelby kompletu LWAGL je udávána v rozmezí 225–300 ran/min, maximální účinný dostřel do 2 000 m. Hmotnost v bojové poloze přesahuje 40 kg a jeho rozměry (d x š x v) jsou 1 220 x 1 050 x 470 mm.

Snajpři si to rozdali mezi sebou

Překážková dráha, noční navigační pochod nebo střelba na vodní hladině. To jsou jen některé disciplíny soutěže „The best sniper squad competition“, kterou pořádá americká armáda. Hozenou rukavici zvedlo družstvo odstřelovačů 42. mechanizovaného praporu Svatováclavského a odjelo do německého Grafenwoehru, avšak s mizivou představou disciplín, které je čekaly.

Po úvodním brífinku vypukla naplno soutěžní vřava. První disciplínou byla překážková dráha. „Byla zcela odlišná od těch našich,“ říká prap. M. B. „Bylo to celkem dvacet překážek, kdy nejvyšší byla osm metrů vysoká, byly rozmístěné v lese a naprosto dokonale prověřila fyziku celého družstva. Byla to totiž disciplína pro celou skupinu, kdy pro nulovou penalizaci museli všichni zdolat všechny překážky bez možnosti roztrnutí družstva. Tady jsme byli čtvrtí.“

Osm kilo navíc

Po překážkové dráze čekal české borce noční navigační pochod po týmech. Na start desetikilometrového pochodu se vydali ve tři hodiny ráno. Pět bodů, rozestých v náročném terénu bez možnosti využití jakéhokoliv přístroje GPS, navíc

s časovým omezením pro splnění úkolu. „Tady jsme prověřili naprosto dokonale naše topografické schopnosti, drželi jsme se v popředí celkového hodnocení a obstáli jsme na výbornou,“ vzpomíná odstřelovač. „Vínou organizačních nesrovnalostí jsme my a tým Lotyšska absolvovali tuto fázi se zbraněmi a základní výstrojí, tedy s více jak osmi kilogramy zátěže navíc.“

S východem slunce začali „snajpři“ vyhlížet střelecké disciplíny. První úkol čekal celý tým na vodní hladině. „Zahájili jsme přesun po vodní hladině, celé družstvo muselo odstřílet pět cílů vzdálených šest set až osm set metrů, a to z neustále se pohybujícího člunu,“ pokračuje rtm. M. L. „Jako poslední střílel velitel družstva na další dva cíle, které byly za více bodů. Po ukončení přesunu a střelby jsme museli dostat člun

z vody a po břehu ho odnést zpět do bodu výchozího. Teprve tady se zmáčkly stopky měřící čas. Jediné družstvo, které nás tady porazilo, byli Belgičané, kteří vyhráli celou soutěž.“

Na mušce balíček hracích karet

Téměř ihned následovala střelba z pistole. Velitele družstva čekalo deset ran z pistole na vzdálenost třiceti metrů a následovala rána na golfový míček umístěný padesát metrů od střelce. „Pak jsme ihned pokračovali my ostatní, také jsme měli deset ran z pistole, avšak na vzdálenost čtyřicet metrů,“ konstatuje jeden z družstva českých odstřelovačů. „Po odstřílení pistole jsme zalehli své pušky a začali z připraveného balíčku tahat hrací karty, které jsme následně hlásili svému pozorovateli a zasahovali

cíl na vzdálenost pětadesát až šedesát metrů. Vždy po pěti kartách jsme pak museli přenést střelbu na nafouknutý balonek, který byl ve vzdálenosti 350, 450 a 650 metrů. Úplně na závěr nás v této disciplíně čekala střelba na terče vzdálené asi osm set metrů. Pak se úlohy obrátily, střelec se vyměnil s pozorovatelem a celý střelecký kolotoč se rozjel nanovo. Disciplínu zakončil pěti ranami velitel družstva na nejvzdálenější cíle, tedy kolem osmi set metrů. Byli jsme limitováni časem, celé družstvo nesmělo překročit dvacet minut. I tady jsme bodovali, obsadili jsme 3. místo."

4 terče, 8 ran, 45 vteřin

Třetí den postavil před české „snajpři“ nejtěžší střeleckou disciplínu. Střelbu z vrtulníku UH-60 Blackhawk, který se pohyboval směrem k cílům. Nicméně tyto dálky byly měřeny ze země a tedy reálné dálky pro střelbu z vrtulníku se lišily. Pouze u této disciplíny bylo povoleno používat laserové měřicí přístroje. „I přes závalu na zbraní, která byla zapříčiněna ocasním rotorem vrtulníku, lépe řečeno vztlakem vzduchu, který vracel prázdné nábojnice zpět do nábojové komory, dosáhlo naše družstvo na nejlepší výsledek a tuto disciplínu jsme vyhráli na celé čáře," konstatuje odstřelovač. „Jediní, kteří byli schopni zasáhnout cíl z paluby vrtulníku, byli Španělé, ale výsledky nám byly samozřejmě odtajněny až při závěrečném hodnocení."

Hned potom následoval úkol, kdy se nehodnotily pouze zásahy, ale také výpočet reálných vzdáleností cílů. To vše bez laserových dálkoměrů. I zde bylo omezení s maximálním časem dvaceti minut. Přitom muselo dojít k záměně zbraňových systémů mezi střelcem a pozorovatelem, a to přesně v polovině. Dálky k cílům byly zhruba od 300 do 800 metrů. Tolerance vzdálenosti byla pět procent. „I tady jsme nepropadli a jako družstvo jsme obsadili 3. místo," doplňuje prap. M. B.

Eliminovat cíl a neztratit body

V předposlední den čekala odstřelovače taktická část, kdy dostali souřadnici cíle, časové okno pro splnění úkolu, následně nasunutí do prostoru, provedení pozorování a eliminaci cíle. Opět prověření kvality spolupráce celé skupiny. „Pozorovatelé, kteří se snažili rozkrýt naše nasunutí a určit místo, odkud je vedena střelba, se pohybovali v daném prostoru již třetí den a prostor pro operace měli už napozorovaný," upozorňuje odstřelovač. „K nepatrným bodovým srážkám u našeho družstva došlo, ale ani v této náročné disciplíně jsme nepadli na kolena a skončili nakonec na 5. místě."

Špatné povětrnostní podmínky a neschopnost některých družstev vést střelbu v noci zapříčinily zrušení disciplíny nočních střelb. „V soutěži jsme proto pokračovali pochodem na 12 mil s 35 librami zátěže, kdy se batohy převažovaly jak na začátku, tak i na konci pochodu," konstatuje odstřelovač soutěžního družstva. „Pokud by se nedodržela váha, do které se nepočítala voda a váha zbraně, tak za každou chybějící libru se přičítala penalizace pět minut celému týmu. Dalších dvacet minut penalizace se

přičítalo za nedokončení pochodu celého družstva a další penalizace hrozila i za porušení rozestupů členů družstva větších než 25 metrů po dobu celého pochodu."

Mlha zrušila střelby

Na trasu pochodu vyřázela po startu všechna družstva současně. „Naši techniku – vysprintovat a pak už jen zrychlit – zvolilo celé startovní pole," usmívá se odstřelovač. „Proto jsme po pár metrech tuto taktiku přehodnotili, což se nakonec ukázalo jako geniální. Na první míli jsme byli předposlední, na páté už desátí a do cíle jsme dorazili celkově třetí s časem 2 hodin a 18 minut. I tady byla nutná spolupráce celého týmu, kdy jsme si udávali navzájem tempo, abychom nespadli pod rychlost 8 kilometrů v hodině při chůzi a více jak 12 kiláků za hodinu v běhu. Byla hustá mlha a vlhko, nebylo vidět na krok, takže nás ani nepřekvapilo zrušení dopolední střelecké části. Mlha se nezvedla a nebylo vidět dál jak na sto metrů."

Česká vlajka na bedně

Do poslední chvíle nikdo ze čtrnácti týmů netušil, jak si stojí. Všichni byli napnuti. „Když nás vyhlásili, že jsme třetí a objevila se naše vlajka, ten pocit hrlosti, který v nás panoval, je nesdělitelný," říká jeden z českých snajprů ze Žatce. „Další úžasný pocit jsme zažili, když se jeden z členů našeho týmu ve střelecké soutěži umístil na druhém místě a také celkové druhé místo jsme obsadili mezi veliteli družstev. Na druhém místě se umístilo družstvo Švédů a celkovým vítězem se stalo družstvo Belgie. Nás potěšilo, že odstup mezi námi a vítězi byl minimální. Je nutné podotknout, že na tuto soutěž jsme se nijak speciálně nepřipravovali, a proto výsledky, kterých jsme dosáhli, jsou odrazem naší dlouhodobé připravenosti a vysokého kreditu naší jednotky, praporu i brigády. Jako snajpři brnky máme skvělý pocit z toho, že sbíráme body nejen na domácí půdě, ale i v tvrdé zahraniční konkurenci."

Text: Jana Deckerová,

foto: archiv 42. výsadkového praporu

Čeští vojenští hasiči se v USA účastnili společného výcviku s kolegy z Národní gardy

Vzájemně se obohatili o zkušenosti

V září letošního roku se uskutečnila historicky první oficiální návštěva příslušníků Vojenských hasičských jednotek ve Spojených státech amerických. Tato cesta, organizovaná Agenturou logistiky ve spolupráci s Velitelstvím vzdušných sil AČR a americkým velvyslanectvím, byla vyvrcholením dlouhodobé spolupráce mezi českými vojenskými hasiči a jejich americkými kolegy od Národní gardy.

Zúčastnili se jí především velitelé vojenských hasičských jednotek nebo jejich zástupci, aby mohli získané zkušenosti vyhodnotit a dále předávat podřízeným.

Výcvik odehrávající se ve výcvikovém táboře Národní gardy ve Fort Smith v Arkansasu měl za cíl především cvičit záchranné práce při závalu (zařazené do výcviku po útocích 11. září 2001) nebo vojenské záchranné lezení. První problematika byla pro české hasiče sice nová, ale vzhledem k tomu, že se k plnění úkolů postavili čelem, tak obstáli na výtečnou a ještě sklidili obdiv amerických kolegů. V českých podmínkách může tato nově cvičená problematika nalézt uplatnění především při pomoci hasičů při živelných pohromách, jako jsou povodně, nebo při záchranných pracích v budově po výbuchu plynu. Naopak při vojenském lezení mohli čeští vojenští hasiči plnohodnotně porovnávat české i americké metody vyprošťování osob pomocí improvizované „lanovky“ nebo při slaňování, stejně jako jejich vybavení. Práce ve výškách a nad volnou hloubkou je pro ně běžnou součástí výcviku i doma, nicméně zde se mohli zapojit do výcviku záchrany osob v mezinárodním prostředí, což celý proces značně ztěžuje.

Kromě Fort Smith navštívili čeští vojenští hasiči také základnu svých amerických kolegů v Nebrasce. Tam byli zaškoleni na možný zásah na havarovaný tankovací letoun KC-135, který v poslední době stále častěji navštěvuje český vzdušný prostor a tudíž mu jsou povinni být připraveni poskytnout servis v případě jakékoliv nouze. Kromě létajícího tankeru zde šlo o výměnu zkušeností, metod i exkurzi na americké hasičské stanici, která může být do značné míry inspirací pro modernizaci těch českých.

Další přidanou hodnotou společného výcviku byla nutnost spolupráce v mezinárodním týmu, včetně odborné komunikace v angličtině. Jde tak současně o přípravu pro možné společné nasazení se zahraničními kolegy, stejně jako o motivaci pro ostatní hasiče k výuce jazyků. Názorně se totiž mohli přesvědčit, že tyto znalosti neslouží pouze ke kariérnímu růstu, ale především jim mohou pomoci zapojit se do tak prestižního výcviku, jaký organizuje americká Národní garda.

Doprovodný štáb se kromě části výcviku účastnil jednání s americkými partnery o možné budoucí spolupráci, kterou se Agentura logistiky snaží budovat. Výsledkem má být pokračování výstavby těchto bilaterálních vztahů i v další budoucnosti, neboť se ukazuje jako vzájemně přínosná.

Vedoucí výpravy podplukovník Lubomír Skalička pak návštěvu shrnul slovy: „Tato vzájemná spolupráce je pro nás velmi významná a je výhodná pro obě strany. Každá ze zúčastněných stran má v některých druzích zásahu větší zkušenosti, popřípadě zasahovala v situacích, které ve druhé zemi zatím nastaly, takže můžeme jeden od druhého čerpat zkušenosti, které jsou vždy neocenitelné. Vzájemně můžeme čerpat inspiraci v oblasti vybavení jednotek věcnými prostředky, technikou nebo vybavením stanic. Ověřili jsme si, že jsme schopni společně spolupracovat jak při výcviku, tak samozřejmě při mimořádných událostech, což je velmi pozitivní a přínosné pro možné nasazení vojenských hasičských jednotek v zahraničních operacích.“

Text a foto: kpt. Jan Smetana

Naleznete na válečném plakátu pět rozdílů?

Vyzkoušej svůj postřeh

Také v letošním roce oslavila nejen naše veřejnost, ale s ní i celý vyspělý svět 11. listopad jako Den válečných veteránů. Právě v tento den roku 1918 bylo v jedenáct hodin ve vlakovém voze poblíž francouzského města Compiègne podepsáno příměří mezi Spojenci a Německem a ukončena tak první světová válka. K vítězství zemí Dohody přispěli i naši legionáři. Mezi jinými svou tvorbou pomohl také autor tohoto válečného plakátu s husitskou tematikou československý grafik a malíř Vojtěch Preissig.

Rozdíly: chybí bojovníci, tečka mezi ČS, dvojka na praporek, ohlávka a označení listu vpravo dole

Připravil: Michal Voska a Vladimír Marek, ilustrace: archiv VHÚ

Recenze

Ten druhý život
Kolektiv autorů

Příběhy, scény a výjevy, které se skrývají na stránkách této publikace, jsou stoprocentně autentické. Nad každou se můžete zastavit a znovu si zopakovat: tohle všechno se skutečně stalo. Přesto, že žijeme v bezpečí uprostřed Evropy, i takto vypadá každodenní služba v armádě. Právě proto také tato kniha nese stejný název jako úspěšný výstavní projekt Ten druhý život, na který přímo navazuje. Najdete v ní svědectví těch, kteří ve vojenské službě nejrůznějšími způsoby pomáhají ve zblázněných a válkou zmítaných částech světa. Jsou to příběhy novodobých válečných veteránů, jejich každodenního hrdinství, oddanosti a cti, které by neměly zapadnout. V příbězích z Kosova, Afghánistánu, Iráku a Mali nechybí slzy, ale ani drobné úsměvné momenty. A co už nedovedou vyjádřit slova lidí, kteří ve jménu republiky žijí své druhé životy na domácích základnách i v zahraničních misích, vypovídají fotky z míst, kde platí docela jiná pravidla.

Nic z toho by nebylo možné bez uvědomění si a respektování základních lidských hodnot, které máme všichni společné, jen si je někdy ve víru každodennosti obtížněji uvědomujeme. I o nich vojáci v jednotlivých kapitolách mluví. S jejich svědectvím a poznáním je až překvapivě snadné se identifikovat, inspirovat, stejně jako prožít ten důležitý pocit – hrdost. Protože nakonec jsou to ony základní hodnoty, které všichni sdílíme, ať už do práce oblékáme uniformu, či ne.

Vydalo 11. 11. 2017 nakladatelství Optio CZ a Komunitní centrum pro válečné veterány Vojenské nemocnice Brno

Kniha je podporována MOČR a AČR

240 stran, cena 399,-

Knihu je možné zakoupit na www.tendruhzyvot.cz

Historie vojenských sportovních odznaků sahá až do období první republiky

Faleristická motivace

Nepříliš dobrá fyzická kondice současné generace nejspíš není pro veřejnost žádným tajemstvím. O to více motivačních nástrojů ke zvýšení tělesné zdatnosti by nejspíš Armáda České republiky měla mít k dispozici. Jedním z nich kdysi byly vojenské odznaky zdatnosti. Vojáci napříč funkcemi a hodnostmi tehdy byli ochotni vyvinout nemalé úsilí, aby některý stupeň těchto odznaků získali. S o to větší hrdostí je pak nosili na svých stejnokrojích.

V této souvislosti bychom rádi v malém historickém exkurzu připomněli, že tyto odznaky nebyly pouze záležitostí Československé lidové armády, ale využívala je i prvorepubliková armáda.

Sportovní odznaky

Samostatnou kapitolu ve faleristice (pomocná věda historická zabývající se významy) mají vojenské odznaky. Ty můžeme rozdělit z hlediska tematického na: čestné, pamětní, výkonnostní, sportovní a z hlediska časového podle jednotlivých společenských vývojových etap. Samotná definice vojenských sportovních odznaků je poměrně složitá, protože v armádě se udělovaly v oblastech, které jsou hraničními obory mezi odbornou přípravou a sportovní aktivitou jako například: střelba, jezdeckví, letectví, parašutismus atd. Proto do vojenských sportovních odznaků nezařazujeme odznaky automobilové, dělostřelecké, jezdecké, letecké, střelecké a další. V uvedených případech jde o odznaky odborné. Stejně tak do odborných odznaků zařazujeme střelecké odznaky z meziválečného období.

V období druhé světové války došlo k rozpadu Československa. Ze západní části státu byl vytvořen Protektorát Čechy a Morava, kde vykonávalo činnost vládní vojsko, které plnilo pořádkovou funkci. Východní část vytvořila Slovenský stát, který měl relativní samostatnost. Ve Slovenské armádě

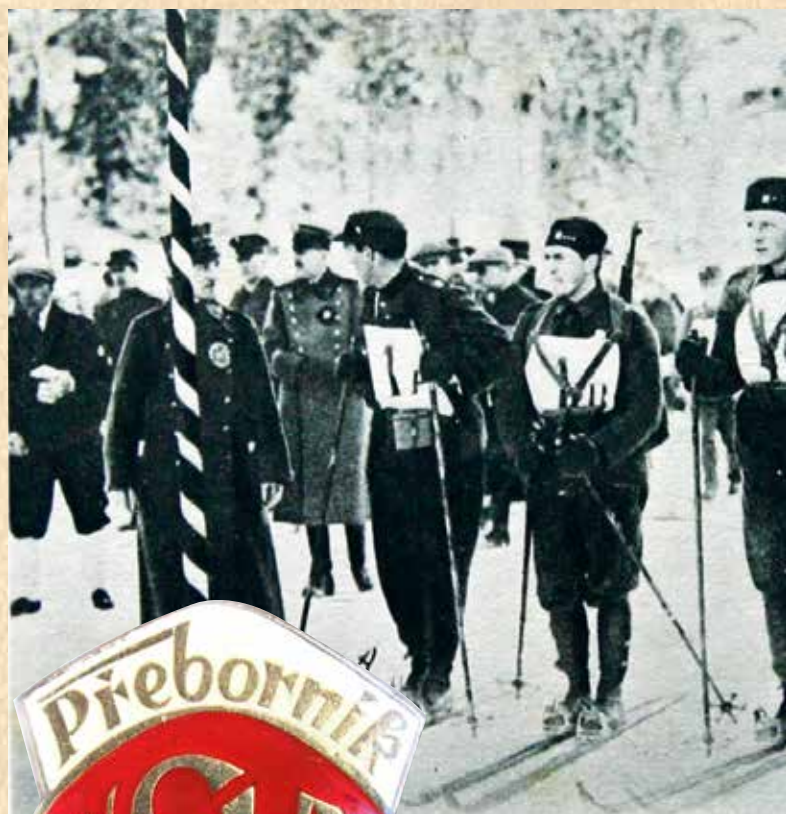
byl vytvořen Oddíl armádních závodníků (poz. autora slovensky je závodník pretekár, proto oficiální zkratka OAP). V tomto období byly zavedeny i první vojenské sportovní odznaky. Odznaky plnily funkci označení příslušnosti k vojenskému sportovnímu oddílu, nebo se udělovaly jako ocenění za práci na poli vojenského sportu.

Expanze po válce

V mnohem větší míře se vojenské sportovní odznaky uplatnily po skončení II. světové války. V tomto období se začaly udělovat za dosažení mistrovského titulu nebo výkonnostního stupně.

III. – Odznaky armádních přeborníků III A, B, C, D, E

Odznaky armádních přeborníků se začaly udělovat na počátku padesátých let v podobě varianty III. A. Koncem šedesátých let byl nahrazen variantou III. B, ale už začátkem sedmdesátých let byl nahrazen variantou III. C, která platila až do počátku

Odznak III. C

Slovenský odznak II. A

devadesátých let, kdy byl nahrazen variantou III. D. Platnost této varianty byla ukončena v roce 1992. Počet sportů, jakož i disciplín, v kterých se armádní mistrovství organizovalo, se během jednotlivých let měnil. Zvláštní postavení v systému armádních přeborů mělo letectvo (III. E) a sportovní střelba.

IV. – Střelecké odznaky IV. A, B, C, D

Mistrovství armády ve střelbě bylo organizováno jako samostatná soutěž. Podobně jako další mistrovství byly postupovou soutěží, v jednotlivých kolech mohl soutěžící získat:

- 1. kolo vojenského tělesa III. třída IV.A
- 2. kolo vyšších velitelských stupňů II. třída IV. B.
- 3. kolo mistrovství jednotlivých druhů vojsk a vojenských škol I. třída IV. C
- 4. kolo Mistrovství armády IV. D

Vojenský odznak zdatnosti

V. – Vojenský odznak zdatnosti (VOZ)

Vojenský odznak zdatnosti byl do armády zaveden v roce 1968. Oficiálně vydáním směrnic Těl-1-2 Masově-sportovní činnost z roku 1970. Vojenský odznak zdatnosti měl dva stupně VOZ I a VOZ II. Rozdíl mezi stupni závisel v počtu plněných disciplín a počtu získaných bodů v jednotlivých věkových skupinách. Počet věkových skupin a druhy disciplín VOZ a jejich bodové ohodnocení bylo několikrát měněno. Z počátku byl určen pouze pro muže a mládež. Od konce osmdesátých let se rozšířil i na ženy a dívky. U mužů byly následující věkové skupiny: do 30 let, od 30 do 35 let, od 35 do 40 let a od 40 do 45 let. U žen byly skupiny následující: do 25 let, od 25 do 30 let, od 30 do 35 let a od 35 do 40 let. Chlapci a dívky do 18 let byly hodnoceny jako muži od 30 do 35 let respektive jako ženy od 25 do 30 let.

- chlapci a dívky nad 18 let byly hodnoceny jako muži do 30 let respektive jako ženy do 25 let. Disciplíny se stabilizovaly následovně. U mužů: skokansko-akrobatické cvičení, šplh na laně 4 m bez přirážení, běh na 100 m, běh na 1 000 m, překážková dráha, hod granátem na cíl, plavání na 100 m. U žen to byly: skokansko-akrobatické cvičení, šplh na laně 3 m s přirážením, běh na 100 m, běh na 1 000 m, střelba ze vzduchovky na 10 m, hod granátem na cíl, plavání na 100 m.

První varianta V. A–B platila v letech 1968–1978

Druhá varianta V. C–D platila v letech 1979–1989

Třetí varianta V. E–F platila od roku 1990

VI. – Vojenská tělovýchovná třídnost (VTT)

Do armády byla VTT zavedena v roce 1991. Měla čtyři stupně: III třída (VI. A) se udělovala za minimálně 2 300 bodů na mistrovství vojenského tělesa, II třída (VI. B) se udělovala za minimálně 2 600 bodů na mistrovství svazku, I třída (VI. C) se udělovala za minimálně 2 800 bodů na mistrovství druhu vojsk a vojenských škol a Mistrovská třída (VI. D) za minimálně 3 000 bodů na mistrovství Československé armády. Získaný stupeň platil jeden rok. VTT se skládala z tří disciplín: střelba ze služební pistole

20 ran na 25 m, přespolní běh na 4 km, plavání na 300 m. Hodnocení se provádělo podle tabulek rozdílných pro muže a ženy, které zohledňovaly věk.

Po rozdělení Československé federativní republiky a následně i Československé armády se v armádách nových států od plnění VOZ a VTT postupně upustilo.

Neuvažuje se o obnovení

Na to, zda AČR neuvažuje do budoucna obnovení tradice těchto sportovních odznaků, jsme se zeptali vedoucího oddělení záchranné a výsadkové služby a tělesné výchovy SRPS MO plukovníka Miroslava Jebavého. „V současné době je služební tělesná výchova zaměřována především na rozvoj základních pohybových schopností vojáků s důrazem na zdravotní aspekt jejího působení a dále na rozvoj specifických dovedností zvláště v oblasti základů přežití. Jako základ služební tělovýchovy je vojákům zároveň nabízena možnost výběru účasti na sportovních soutěžích a přeborech. Zde mohou porovnat své síly a dovednosti s ostatními příslušníky resortu MO v číste sportovních, ale i vojensko-sportovních disciplínách. Především pak ve vojenských vícebojích, jako jsou vojenský a letecký pětiboj, nebo vojensko-praktické víceboje typu Summer a Winter Survival. Ty pokládáme za základní a důležitou součást výběrové tělesné výchovy, protože umožňují vzájemně propojit dovednosti a zkušenosti využívané v reálném vojenském prostředí se sportovní činností. Znovuzavedení vojenských odznaků zdatností či podobného systému dosažené tělesné zdatnosti vojáků tedy není v současné době v zámyslu služební tělovýchovy. Současné podmínky služby ani neumožňují případně dále rozšířit oblast tělovýchovy o další, byť správně směřované aktivity celoresortního charakteru.“

Text: Peter Bucka, ilustrace archiv autora

Odznak V. B

Odznak IV. D

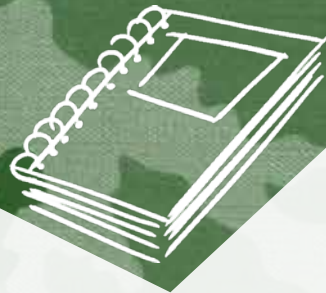

Disciplíny se po dobu existence střeleckých přeborů se ustálily na:

- velkorážní revolver 30 x 30 na 25 m
- libovolná malokalibrovka 60 ran na 50 m
- libovolná malokalibrovka 3 x 40 ran na 50 m
- vzduchovková pistole 60 ran na 10 m
- vzduchovková puška 60 ran na 10 m
- standardní pistole 20 x 20 x 20 ran na 25 m
- olympijská rychlopalná palba 20 x 30 ran na 25 m

Odznak VI. D

Rukávové znaky

Na představení hodnostních systémů armád NATO bychom rádi navázali dalším seriálem. V něm se budeme po řadu měsíců zabývat rukávovými znaky útvarů a zařízení nejen AČR, ale celého resortu.

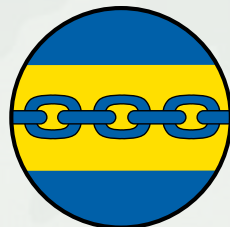
Velitelství výcviku – Vojenská akademie (VeV-VA)

Je předurčeno k organizaci a provádění základní, odborné a speciální přípravy, kariérového vojenského vzdělávání, výcviku vojenských profesionálů a příslušníků aktivní zálohy AČR. Zabezpečuje přípravu jednotek a útvarů AČR do zahraničních misí. Zajišťuje provoz a rozvoj výcvikových zařízení ve vojenských výcvikových prostorech AČR a simulačních a trenažerových technologií užívaných AČR, plánuje jejich využití a připravuje v nich podmínky pro výcvik jednotek AČR a sil NATO.

Prapor zabezpečení Vyškov

Prapor zabezpečení je útvarem zabezpečujícím komplexní logistickou podporu VeV-VA a ostatních subjektů v posádce Vyškov. Dále zajišťuje výcvik cvičících jednotek AČR, aktivní zálohy, Policie České republiky, Hasičského záchranného sboru České republiky a poskytovatelů zdravotnické záchranné služby ve Vojenském výcvikovém prostoru Březina.

Centrum simulačních a trenažerových technologií

Je specializovaným pracovištěm AČR v podřízenosti velitele VeV-VA zabezpečující výcvik s využíváním simulačních a trenažerových technologií umožňujících počítačovou simulaci bojových i nebojových činností v prostředí syntetického bojiště. Zabezpečuje především přípravu velitelů a příslušníků štábů do stupně brigáda (pluk) v bojových i nebojových operacích. Spolu s plněním úkolů ve prospěch VeV-VA, útvarů a zařízení Armády České republiky poskytuje svoje výcvikové kapacity také ve prospěch složek integrovaného záchranného systému.

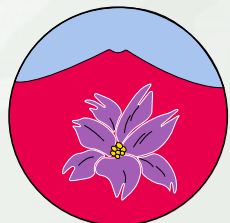
Středisko obsluhy výcvikových zařízení Boletice

VVP Boletice je vojenským prostorem vyčleněným k výcviku jednotek AČR s nejvyšší průměrnou nadmořskou výškou. (700–1 200 m/n). Středisko má za úkol komplexně zabezpečovat výcvik jednotek a útvarů AČR, aktivní zálohy, Policie České republiky, vybraných prvků IZS České republiky a jednotek zahraničních armád. Dále pravidelnou údržbu učebních a výcvikových zařízení ve VVP Boletice a podílí se na jejich plánování použití ve výcviku, rozvoji a modernizaci.

Středisko obsluhy výcvikových zařízení Hradiště

Svou rozlohou je VVP Hradiště největším vojenským prostorem v České Republice a je nosným výcvikovým prostorem 4. brigády rychlého nasazení. Středisko má za úkol komplexně zabezpečovat výcvik jednotek a útvarů AČR, aktivní zálohy, Policie České republiky, vybraných prvků IZS České republiky a jednotek zahraničních armád. Má na starosti pravidelnou údržbu učebních a výcvikových zařízení ve VVP Hradiště a podílí se na jejich plánování použití ve výcviku, rozvoji a modernizaci.

Středisko obsluhy výcvikových zařízení Libavá

Středisko má za úkol komplexně zabezpečovat výcvik jednotek a útvarů AČR, aktivní zálohy, Policie České republiky, vybraných prvků IZS České republiky a jednotek zahraničních armád. Zabezpečuje pravidelnou údržbu učebních a výcvikových zařízení ve VVP Libavá a podílí se na jejich plánování použití ve výcviku, rozvoji a modernizaci.

Interní komunikační portál

www.ikp.army.cz

Na portále se objevují také dotazy k problematice dárcovství krve. Netýkají se jen poskytování služebního volna vojákům v souvislosti s dárcovstvím krve, ale také možnosti udělit těmto vojákům odměnu.

Dotaz:

Dobrý den. Lze udělit vojákovi odměnu za udělení Zlatého Českého červeného kříže za (80, 120 a 160 odběrů krve)? Zaslchl jsem, že se to týká pouze občanských zaměstnanců, dle kolektivní smlouvy.

Děkuji za odpověď

Odpověď:

Ano, i vojákovi z povolání náleží odměna.

Vojákovi z povolání, který je bezpříspěvkovým dárcem krve, náleží (stejně jako občanskému zaměstnanci) dar při vyznamenání medailí prof. MUDr. Jana Janského (tzv. Janského plaketa), Zlatým křížem Českého červeného kříže nebo Plaketou Českého červeného kříže „Dar krve – dar života“ ve výši stanovené v čl. 15, bodu 19 přílohy č. 3 Kolektivní smlouvy 2017. Toto ustanovení se totiž v souladu s ustanovením čl. 12 RMO č. 14/2016 Věstníku *Peněžní náležitosti a další peněžní plnění vojáků z povolání a vojáků v záloze ve službě* vztahuje i na vojáky z povolání.

Pro úplnost uvádíme i výši stanovených odměn – „Darů za bezpříspěvkové dárcovství krve“, které jsou poskytovány z dílčího rozpočtu Fondu kulturních a sociálních potřeb vojenského útvaru, v němž je voják služebně zařazen:

- 500 Kč při získání bronzové medaile (10 odběrů),
- 1 000 Kč při získání stříbrné medaile (20 odběrů),
- 1 500 Kč při získání zlaté medaile (40 odběrů),
- 1 500 Kč při získání každého Zlatého kříže Českého červeného kříže (80, 120 nebo 160 odběrů),
- 1 500 Kč při získání Plakety Českého červeného kříže „Dar krve – dar života“ (250 odběrů).

Redakce IKP

V příštím čísle se podíváme na další zajímavosti z provozu portálu

K tomu, abyste mohli na svém mobilním telefonu či tabletu číst QR kódy, musí mít vaše zařízení fotoaparát a nainstalovanou čtečku čárových kódů. Pro prohlížení QR kódů s webovou adresou je nutné mít aktivované datové připojení k internetu (buď jako mobilní data, nebo připojení přes Wi-Fi).

Načtení QR kódu je opravdu velmi snadné...

- Spustit aplikaci čtečka QR kódů ve vašem smartphonu.
- Zaměřit na obrázek QR kódu a počkat, než jej čtečka zaostří a naskenuje.
- Zvolit akci, kterou vám čtečka nabídne. Např. když se jedná o webovou adresu, nabídne vám otevření webu v internetovém prohlížeči vašeho mobilu.

Aktuální číslo A reportu ve formátu PDF naleznete po načtení QR kódu na obálce. Multimediální obsah článku naleznete po načtení QR kódu u článku.

Areport

Vydává MO ČR
Odbor komunikace
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Redakce
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 542, 973 215 786
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Šéfredaktor: Vladimír Marek

Grafická úprava: Milan Syrový

Jazyková korektura: Tomáš Xaver

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje

VHÚ Praha – produkční oddělení

Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6

Olga Endlová, tel. 973 215 563

Tisk: Profi-tisk group s.r.o.

Číslo indexu: 45 011

ISSN 1211-801X

Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 25. 10. 2017

Toto číslo vyšlo dne: 13. 11. 2017

Foto na titulní straně: kpt. Milan Němec

kontakty do redakce

Vladimír Marek (šéfredaktor)
telefon: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.marek@post.cz

Jana Deckerová (redaktorka)
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckerova@email.cz

Michal Voska (redaktor)
telefon: 973 215 868
mobil: 724 850 598
e-mail: voska.m@seznam.cz

Milan Syrový (grafik)
telefon: 973 215 595
e-mail: grafika.syrovy@gmail.com

Jan Kouba (fotograf)
telefon: 973 215 664
mobil: 606 674 257
e-mail: foto.kouba@volny.cz

informace pro autory

Aby mohla redakce proplatit honorář za zveřejněný příspěvek, musí jí autor zaslat tyto údaje:

- jméno a příjmení,
- datum narození (NE rodné číslo!),
- údaj, zda jde o VZP, o. z., AZ, anebo osobu mimo resort,
- adresu bydliště.

V případě VZP, o. z. i přísl. AZ dále:

- číslo VÚ či VZ a město posádky,
- číslo RFO, který je vyplácí.

V případě osoby mimo resort:

- číslo účtu, na který má být poslán honorář,
- název a číslo banky,
- na faxové č. 973 215 933 poslat kopii průkazního listku k tomuto účtu.

Tyto údaje je účelné uvádět současně se zasílaným článkem. Není v silách redakce je zpětně zjišťovat.

Válečný veterán a bývalý pilot RAF, brigádní generál Zdeněk Škarvada, by se v těchto dnech dožil sta let

Zemřel jako král, ve stoje

Na válečného veterána a pilota RAF brigádního generála Zdeňka Škarvadu, vzpomínají všichni, kteří ho znali, jako na velice charizmatickou osobnost. Byl prý to věčně usměvavý džentlmen, který dokázal bavit společnost vtipnými poznámkami. V těchto dnech by se Zdeněk Škarvada dožil sta let.

Zdeněk Škarvada se narodil 8. listopadu 1917 v Olešnici poblíž Blanska. Jeho otec byl v této obci zakladatelem místního Sokola. Svého syna odmala vychovával jako vlastence. Nebylo mu ještě ani osmnáct let, když si podal přihlášku do Školy pro odborný dorost letectva při Vojenském leteckém učilišti v Prostějově. Ze všeho nejdříve musel ale projít základním vojenským výcvikem a leteckou teorií. V květnu 1936 se konečně dostal k samotnému létání. Učil se starty a přistání, teprve v pokračovacím výcviku došlo na základy letecké akrobacie. Po vyřazení v roce 1937 absolvoval ještě stíhací výcvik a nastoupil k stíhací letce Leteckého pluku 4 v Pardubicích. S ní také prodělal v roce 1938 květnovou a zářijovou mobilizaci. Během nich se jeho jednotka přemístila do Heřmanova Městce a Nitra.

Do Anglie přes půl světa

Obsazení zbytku Československa Němci ho ale zastihlo opět v Pardubicích. Počátkem června 1939 překročil polskou hranici a hlásil se na československém konzulátu v Krakově. Původně počítal s tím, že jako pilot bude přepraven do Francie, kde by ho čekala služba v řadách cizinecké legie. Na poslední chvíli ale změnil názor a 29. července 1939 se stal příslušníkem polského letectva. Byl zařazen do letecké školy v Deblinu. Zde ho také zastihl počátek války. Jako pilot se účastnil letecké kampaně na obranu Polska. Při jednom

z letů mu však došel benzín a v nouzi musel přistát. Přidal se ke skupině uprchlíků směřující k hranicím s Rumunskem. Všichni ale byli nakonec zadrženi postupující Rudou armádou.

Po téměř ročním pobytu v sovětské internaci odplul 14. července 1940 z Oděsy přes Bospor, Dardanely, Suezský průplav a kolem celé Afriky do Velké Británie. Do Liverpoolu dorazil po dlouhé cestě koncem října 1940. „Angličané již na lodi studovali železniční jízdní řády. Měli jsme z nich tak trochu legraci, mysleli jsme si, že anglická nádraží budou rozbombardovaná a jízdní řády půjde použít pouze jako vzpomínku na to, jak vlaky kdysi jezdily. Hned po vylodění v Liverpoolu jsme byli velmi překvapeni. Vlaky jely na vteřinu přesně. Všude kolem jsme viděli následky bombardování. Odklizení škod ale probíhalo tak organizovaně a rychle, že to nemělo žádný vliv

na plynulost dopravy,” vzpomínal Zdeněk Škarvada.

Již v listopadu 1940 byl přijat do RAF. Po ukončení bojového výcviku ho 17. července 1941 zařadili jako operačního pilota k 310. československé stíhací peruti v Dyce ve Skotsku. K úkolum jeho letky patřily především hlídkové lety při doprovázení konvojů. V prosinci 1941 se jeho letka přestěhovala do Perranporthu na jihu Anglie. A právě v té době byl Zdeněk Škarvada odeslán do navigačního kurzu pro staniční důstojníky. „Vzpomínám si, že mi tehdy nešla písemná angličtina. Šel jsem tedy za velitelem kurzu, abychom to udělali jinak. Chtěl jsem dokázat, že ten předmět zvládám rozumově, ale ne písemně. Dostalo se mi však rázné odpovědi: Seržante, toto je škola pro všechny, kteří jsou zde. Platí tady jediný jazyk a to je angličtina. Musíte

vyhovět školnímu řádu! Byl jsem tedy nucen dělat písemky anglicky a zvládl jsem to," popisoval po letech.

Osudový den

K letce se vrátil až osudového dne 4. února 1942. Hned po příjezdu vystřídal v hoto-
vostní směně jednoho z kamarádů. Krátce před koncem směny zazněla siréna a hoto-
vost musela do vzduchu. Zdeněk Škarvada měl problémy se svým strojem hned krátce po startu. Motor nešel na plné obrátky. Letoun začal klesat k zemi. Vlny průlivu La Manche se velice rychle blížily. Nezbyvalo nic jiného, než co nejrychleji opustit letoun a doufat, že se včas otevře padák.

Přistál v ledových vlnách poblíž ostrovů Scilly. Vodou nacucaného padáku se mu podařilo poměrně rychle zbavit. Nafouknout poškozený člun už ale bylo nad jeho síly. Vyčerpaný a potlučený Zdeněk Škarvada omdlel. Mezitím se ve vzduchu nad ním rozpoutal boj o jeho záchranu. Britové vyslali čtyři Spitfiry. Ty ale marně hledaly ztraceného pilota. Souboj s nimi vyhrála hlídka z německé válečné lodi, která Škarvadu vylovila a předala Luftwaffe. Čekaly ho více než tři těžké roky válečného zajatce.

Němci převezli Zdeňka Škarvadu do Frankfurtu nad Mohanem k výslechu. Jako příslušníkovi Protektorátu mu za vlastizradu hrozil trest smrti. Nakonec však přece jen skončil v zajateckém táboře. Nacisté, aby co nejvíce eliminovali možnost útěku, přesunovali zajatce z jednoho tábora do druhého. A tak i Škarvada putoval nejdříve do Saganu v Polsku, odtud do Barthu v severním Německu, v říjnu 1943 ho přeradili do Mühlbergu, pak do Heidekrugu v Litvě a nakonec do polských Tychowic. Pro všechny tyto tábory bylo ale jedno společné – otřesné životní podmínky a ještě horší nakládání se zajatci.

Pochod smrti

To nejhorší mělo však teprve přijít. Od vý-
chodu se blížila Rudá armáda, a tak strážní 6. ledna 1945 vyhlásili nástup zajatců. Začal dlouhý, čtyřměsíční, téměř tisícikilometrový pochod napříč Německem. „Pochodovali jsme v mračnu prachu, změnili jsme se ve stádo. Němci do nás píchali, bouchali a noži odřezávali zavazadla, která nám ještě zbyla. Vzadu jsme slyšeli střelbu, to kapitán Pikard likvidoval ty z nás, kteří již nemohli. Dennodenně jsme takto maširovali s minimální stravou třicet čtyřicet kilometrů. Dostávali jsme tři brambory na den. Dodneška nevím, jak jsme to přežili,“ líčil Zdeněk Škarvada.

„Stříleli do nás i spojenečtí piloti. Domnívali se totiž, že se jedná o pochodovou kolonu německých vojáků. Náš zajatecký velitel nakonec požádal německého velitele, aby mu dal tlumočníka, že společně přejdou na druhou stranu fronty a informují spojenecké velení o tom, k čemu dochází. Velitel lágru mu sice nejdříve nechtěl vyhovět, ale nakonec souhlasil. Společně s jedním Němcem přešli na kolech frontu. Přestože německému veliteli slíbil, že se vrátí, Američané ho nechtěli pustit zpět.

Německý voják mezitím odjel sám. A tak nakonec náš velitel projel celou frontu zpět taky sám. Útoky spojenců ale přestaly.“

Zdeňka Škarvadu společně s ostatními zajatci osvobodila americká armáda. Domů se vrátil přes Velkou Británii až v srpnu 1945. Nejdříve sloužil u Leteckého pluku 10 ve Kbelích. Po absolvování školy pro učitele létání v Pardubicích působil jako instruktor létání ve Vojenské letecké akademii v Hradci Králové. Převzal zde konce velení výcvikové letky. V roce 1950 se stal obětí poúnorových čistek a byl z armády propuštěn a degradován. Pracoval v dolech a na stavbách po celé republice. Nakonec se usadil v Ostravě. První rehabilitace se dočkal již v roce 1965, kdy byl povýšen do hodnosti majora, následujícího roku pak dokonce na podplukovníka. Plná rehabilitace a postupné povýšení až na brigádního generála ale přišly až po listopadu 1989.

Generál Škarvada zemřel ve věku devadesáti pěti let 11. května 2013 v Ostravě. „Celý život stál vzpříma, nic ho nezlomilo. A tak jak žil, také zemřel. Jako král, ve stoje,“ řekl o něm tehdy generál Jiří Verner, který v té době dělal velitele Vzdušných sil AČR.

Text: Vladimír Marek,

foto: Post Bellum a archiv A reportu

Nové benefity pro vojáky a zaměstnance rezortu MO

Zvýhodněné volání

Platnost není časově omezena

Neveřejná nabídka cenově zvýhodněných tarifů volání a internetu od O2 Family.

O₂ Family

Individuální VIP cena

Platnost není časově omezena

Kvalitní tepelná čerpadla pro novostavby i starší domy. Levné teplo bez práce a starostí.

IVT
TEPELNÁ ČERPADLA

6 - 16 % SLEVA

Benefit lze uplatnit do 31. 12. 2017

Dovolená a zájezdy za zvýhodněné ceny u cestovní kanceláře Alexandria.

ALEXANDRIA

30 % SLEVA

PRAKTICKÉ A FUNKČNÍ PRO KAŽDOU PŘÍLEŽITOST

Benefit lze uplatnit do 15. 9. 2018

Sportovní oblečení a vybavení pro volný čas za snížené ceny

LOOP

20 % SLEVA

AKČNÍ VÝHODNĚNÍ

Platnost není časově omezena.

Nakupte sportovní vybavení s 20% slevou a čerpejte další výhody v Hervis

Hervis

10% SLEVA

Platnost není časově omezena.

ARMYTRIKA.cz: kvalitní trička nejen s vojenskou tematikou za snížené ceny.

ARMYTRIKA.CZ

Více na www.benefity-army.cz

Tyto benefity zajišťují Vojenská lázeňská a rekreační zařízení.

volareza
HOTELY • LÁZNĚ • WELLNESS

Poskytujeme psychickou podporu a poradenství pro příslušníky a zaměstnance bezpečnostních sborů a armády.

Nezůstávejte v tom sami.

Ozvěte se dříve, než bude pozdě.

Podrobnější informace na:
www.policie.cz/pomoc

Nebojte se kdykoliv zavolat s čímkoliv.

LINKA POMOCI V KRIZI anonymní & nonstop

974 834 688

linkapomoci

pomoc.ski@pcr.cz